

دولسي

خاري

کلوڼه

دولسي شاعر محمد نور

شعري غونډه

دلعل پاچا از موند په زيار .

د لوی او بښونکي خدای په نامه

د سین غاړې کلوته

(د ولسي شاعر محمد نور شعري غونډه)

دلعل پاچا از مون په زیار

مرغومی ، ۱۳۷۲ لمریز کال

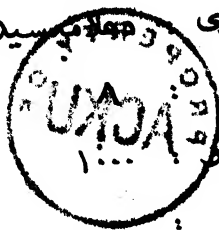
ټولو پښتنواو په پښتو مینو ته ،
دیورونې سباوون په هیله

د کتاب نوم : د سین غاړې کلونه .

ویناوال : محمد نور .

خپرنډوی : مولانا سید جمال الدین افغان فرهنگي ټولنه

ګڼه

چاپ شمېر

چاپځای :

پېته : مرقومى ، ۱۳۷۲ لمريز / جنوري ، ۱۹۹۴ م

خطاطي : کاتب خان .

د محمد نور ژوند او شعر

غوښې ککړل دې مینې د اوربل په ککړو
دیدن ته دې ولاړ دي عاشقان تل په زارو

د سر خبرې :

شعر خیال او عاطفې په ژبه د ولس در بښتیني زړه له تله هغه واپورته
شوی غږ دی، چې ژوند ته خوند، رنگ او خوښي وربښي، د احساس
په کورنۍ د یوې په خپلو وینو او ښکلو بلوي او تیاره گوټونه درنا منکول
ته سپاري .

شعر هغه رڼه هنداره ده چې ویسونه پکې د خپل احساس او عاطفې
څیره ورايه ویني، شاعر له انځور سره خبرې کوي، په دې کوچني
انځور کې یوه لویه او پراخه دنیا، چې هلته مینه او محبت د ژوندانه
سندرغاړي دي، ویني. دی له مستقبل سره خبرې کوي، په سبا کې
د ژوند نوم اخلي د نن خبرې یې پروڼا کړي او د پرون ...

زموږ ولسي شعر، زموږ د ولس غږ دی، او د هغې رڼې چټکي
تل دی چې په لیدونډې او په ورسېدو ووت د نن سپینې تښتې،
ښایي دا خبره به په دې باب بې ځایه نه وي چې (خیال کوه ...) نو
د دغې چټکي تل ته په رسیدو کې باید خیال وکړو، او د فکر نیلی د ذهن
له زندانه وباسو. خبره همدلته سپینې چې ووايو ولسي شعر

زموڼ د معياري شعر پيلامه ده او دا غونډوله (جمله) " د لفظي هن
پيل په فلکور " بڼه ياده نه وباسو .

ولسي شعر ژوپي موزونته يې د ليکلي شعر دروازې خلاصه کړې ،
نو په ځانگه بايد ووايو چې په پښتوانه بې ډگر کې تردې گړۍ شفاهي
ادبيات د ليکني ادب په وړاندې د کميت او کيفيت له مخې شتمن
دي . ولې د رڼې چې زموڼ شفاهي ادب وړې په وړې د کاغذ پر مخ
د کبلو په اړمان مري . په پښتني چاپ پيال کې ډېر داسې شاعران تېر
شوي چې د هغوي حافظه په بشپړه وړاندې يوازې رنگينه وه خو د وخت قلم
ورسره داياري ونه کړې چې د کاغذ په سپين مخ خورې وړې مغلرې
و پيښي . نن يې له موزون سره يوازې نوم پاتې دی او بېس .

دا خبره به نه هيروو چې : کوم ولسي شعر چې نن د مرگ له سپرو
مگولو څخه د ژوند په غېږ کې د کلونو کلونو ساه وباسي ، هغه د پښتو
موسيقي د رنگينواليونو برکت دی . له يو څوان موزون ولسي شاعران
د زده کړې له نعمت څخه يې برخې واوله بلې خوا پښتو څېړنه نه درلوده
چې د دوی شعرونه يې ژوند بښلی وای . نو د شعرونو د ساتلو
يوازې څه لاند موسيقۍ دنيا وه چې تر يو وخته يې په خپل فن د
موسيقي په پردو کې د مرگ له سپېڅې سيلۍ بچ ساتل او وروږد
به د مرگ کومې ته رسېدل . دلته بيا هم زموڼ د ولسي شاعرانکاري
او وينتوب په زغوره څرگند يږي او خپله هغه شعوري مينه په

زیات رسوي ، چې شعرتیې د ژوند بڼلولپاره له موسیقۍ څخه د وسیلې په توګه کار واخیست او موسیقۍ ته یې د ژوند بڼلولپاره شعر وسیله وګرځاوه چې په دې توګه یې د دواړو هنرونو اتل او پیلوونکی بولون دوی به فی البدیحه شعرونه د موسیقۍ په پړدو کې جوړول او د خلکو روح به یې په دېرو او هېرو کې پری آرام ساته . ولې زموږ په ولس کې تر اوسه پورې هم څوک د هنرمند له نوم سره په بشپړه توګه اشنا ندي چې کله یې شاعر او کله یې په سپک نظر ... بولي ، شاعر ورته ځکه وايي چې پخوانیو شاعرانو به فی البدیحه شعرونه په موسیقۍ کې ویل او ژوندي ساتل ، او دواړه هنرونه به یې خلکو ته په خوند او رنگ والی کول نو تر دې دمه یې عام خلک د شعر په ستاینه ځکه نه مړېږي چې :

۱- د دوی د فکر کچه د عوامو د فکري کچې سره برابر وه .

۲- د دوی په هنر کې ، دیني اخلاقي ، اجتماعي ، عشقي ، مذهبي ...

رنگ غالب و .

زموږ د کلو په دېرو او هېرو کې به د خوښۍ غږ په سندرو او اتنوفون لمانځل کېده ، نو هغه دم به چې کوم سندرغاړی مذهبي ، عشقي یا اخلاقي ، رباعي ، مقام ، غزل ، داستاني ، چاربیته ، بکته ، سروکی ... په ترتیب سره پیل کړ نو ټول نندارچیان به ورته دا چې په اف اف او احساساتونکېدل چې په پای کې به یې دې ته اړیسته

چې په اتني باندې دخپل زړه پېرسوب کېږي .

۳- دوی په هنري ژوندانه کې د تکلیف ، تصنع ، تېروستی او په تجلې ویونو کې د ټکۍ او برکۍ د دام له غورولو څخه لرې مېاقي دي . ځکه هره هنري پدیدې په طبیعي ډول دخوند او رنگ په کاله میشته کېږي . نو د دوی تخلیقي پدیدې د پاک زړه .

ژور فکر ، صداقت او خیال زېږنده دی ، چې د پښتني کلتور له لمنې منځ ، غیرت او خیا پښتون غږ ته ډالۍ کوي .

۴- دوی په خپله ټولنه کې دخپل چاپېریال اړوند اخلاقي ، اجتماعي ، سیاسي پېښو او حوادثو ته ځیر وي د یوې ټاکلې شوې پر رڼا کې شعروایي . چې د پښتني کلتور د بیانولو لپاره د دوی ادب د بیان ښه وسیله ده .

۵- زموږ ولسي شعر طبیعي لارغوره بولي ، ژبه یې سوچه او کره بریښي . د دوی په شعرونو کې الهام ځانګړی رول لوبوي ، د بلې ژبې داو بیا متاثرات نه مني . د دوی شعري ژبه دیوساده کلیوال ژبه ده ، د شعر پیلې ویونه یې د کلو او بانډو کوربانۍ دي ، د دوی غږ دخپل چاپېریال ډول ډول مرغیو له ښایستو غږونو څخه الهام اخلي او بېرته هماغه خوږې وړې نارې په اوډلي او ښکلي غږ خپل چاپېریال ته ډالۍ کوي . لغز او لوغ پیغام د ستراو حیا په ښکلي جامه کې نغاري لکه په قوړه چې سور ښخول غږېږي

وي . ددوی د مینې سندرې د کلیوالي مینې سندرې دي د عشقي
 شعربدیعی سبکې یې د ساده گڼه په رمز کې د هوښیاری لاره نیسي ،
 له کلي غږ نه وځي ، گوډر ، د حیا په لوپته کې دیدنونه ، ماذیکرونه ،
 رانجه نکریزې ، دنداسه ، بنگري ، خالونه ، پېروان ، چارگل ...
 هغه وییونه دي چې په اوږدو یې یومین مساپرته د خپل کلي
 انځور سترگوته دروي . رښتیا « ... د مینې او عشق مسایل په ډېره
 طبعي او ساده بڼه بیان شوي دي . ددې سندرو عاشق یو کلیوال
 پښتون او معشوقه یې هم یوه کلیواله ساده پښتنه ، د ډېدن ځایونه
 یې هم ټاکلي اوله پښتني کلتور سره سم وي » (ولسي سندرې ،
 لمړی ټوک ، (۱۱) مخ . «

خدای جل جلاله دې نه کړي ، که زموږ تاریخ ، زموږ فرهنگ ،
 کلتور او ادبیات چېرته ډېر د یو په لاس له خاورو سره خاورې شي
 او داسې نا تار غږ زموږ د یوه لنډې یا کومه ولسي شعري نمونه پاتې
 شي نو داپه ډاگه ویلی شم ؛ چې داپه زموږ د فرهنگ ، کلتور تاریخ
 ... یو روښانه هنداره وي او پښتون قوم به پکې د خپلو پښتني
 میرتونو ښې له ورايه ویني . نو بې ځایه به مونه وي ویلي چې :
 ولسي شعر زموږ د ولس خبره ده چې د پښتنود پېژندلو
 لپاره د هغو موادو ډېره ښه وسیله ، په بله ژبه ولسي ادب په
 هنداره کې د پښتو خبره په ښه ډول انعکاس مومي ، اماند پېښو

په نظر اولسي سندري استيتيكي معرفتي او ترسوي اړخونه لري . ۱۱۰

دې ټکي ته مو مخکې اشاره وکړه چې زموږ ولسي شعر د ولس
هنداره ده ، نو په دغه هنداره کې سپېڅلتيا او طبيعي والي ديورونه
سباوون نوم دي او د سپېڅلتيا دوی ته خپلوجد با تو د خپل پاک
زړه په وړاندې ورغښلي ، نو شعرونه يې ځکه طبيعي ، ساده ، روان
اوله خوښه وکړي او دغو خوښه ورو شعرونو په خپله سپېڅلتيا
د موسيقي لارو بڼه ساتلې چې تر دې دمه يې کمپوزونه دېره
کلي ، چلم ، کټونه ، لاطيونه ، کيسونه او ټنگي رايادوي نو په پای
کې دې پايلې ته رسو چې ولسي شعراو کليوالي موسيقي يوله بله
نه بېلېدونکي وييونه اوجاځونه دي .

کله چې مړيند ولسي شاعرانو لکه شيخ احمد خان ، خان ، توکل ،
سيد کمال ، سيد باورجان ، ملنگ جان او دغه کتاب شاعر محمد نور
شعرونه له کوم سند څاري څخه د پړو يسي په وخت کې اود
نودا کوهان کوو چې کټ مټ په خپلو دېرو او هجرو کې نامست يو .
د ليکوال دا خبرې چې : «... او دغه اشعار چې له هره خوا په اغېزه او
اثر او جذابت کې هم دېر مينه مېرچ دي او د انسان بديعي احساسات
ودغوځوي او نږدې ته ښور مښور وړکوي او اوږد ونگي دې ته اړ باسي
چې اتني او غور ځنگ ورسره وکړي (۱۰۰) (پښتانه شعرا ، لومړي
ټوک ، ۱۴ مخ)

راځي چې په همدې د سين غازي گلونه يوځل بوي کړو ،
خوند ترې واخوډويږي ... او مينه ناک ماليار يې تر شا وگوروي او
وېشني .

ژوند ليک :

د محمد نور د ژوند په باب مې د کاغذ د پرمختور کړي مخونه واپل ،
له دې څلور سده د ژوندانه په باب وغږېد م په پای کې دې
پايې ته ورسيد لم چې د پياوړي ليکوال زلمي هيواد مل هغه کړينې
چې کابل مجلې ، ۱۳۵۴ لمريز کال په () گڼه کې يې د نوموړي
شاعر د ژوند په باب يې کتلي وې راواخلم : « محمد نور د محمد مير
زوی او د طالب بيگ لمسی دی ، په ۱۲۴۳ ل کال د اوزبين په سيمه
کې زېږېدلی ، او په وړکوټوالی کې د لغمان د اليشتنگ اوسوالی د
غازي آباد سيمې ته راغلی او تر يو وخته پورې دلته اوسېده محمد
ويلي دی :

محمد نور يم فقير غازي آباد کې لوم مکان

شعري خپور شو په قوم د افغان

مگر بڼايسته زيات سر د مخه يې له غازي آباد کډه کړې وه

او د لغمان د مرکز « سلطان غازي بابا » په باندو کې اوسېده او د

ژوند تر پايه همدلته و ، محمد نور ليک لوست نه شو کولای او پېژانده

شاعر ؤ ، سربېره پر خپلې مورخې ژبې (پښتو) په پشه يي

اودني هم پوهيده اوله پښتو سره ددغو ددوځو روځو کلا (ملح)
 شعرونه هم لري . داچې ښاغلی احسان رښتيا په خپل راپورتاژ کې
 محمد نور په قام « جديد » بللی دا خبره دتأمل وړ ده ، که څه هم
 دده خبرې د محمد نوره خولې ليکلې شوي مگر خبره داده چې په
 اوزبکين کې جديد يان فشته ، او په لغمان کې جديد يان هم نور-
 ستانيا نو ته ويل کيږي چې نوی دامير عبد الرحمن خان د
 امارت په زمانه کې به (۱۳۱۳ هـ ، ۱۸۹۵ ع) کال مسلمان شوی او په
 اوزبکين کې د پشه يانو تر څنگه زياتره د پښتنو بيلابيل قامونه
 ژوند کوي چې پشه يانوته هم څوک جديد يان وايي شاعر سره
 ددې چې يو ځای ځان « جديدی » ښودلی ، بل ځای يې ويلي
 دی :

ای محمد نوره ته چې خلکو ته شعرونه وايي پند او نصيحتونه وايي
 ته قريشي يې ځان ساته له بدگفتار د دنیا

داچې محمد نور په پورتني شعر کې ځان قريشي بللی دا هغه
 مرضی دی چې پرته له محمد نوره يو شمېر نور پښتانه هم پرې اخته
 وو ، او د يلوو خبره خواجه چې محمد نوره قريشی دی او نه
 جديدی ، بلکې خپل پښتون دی او داچې د هر وړوکي له
 خپل کلي راغلی او په يوه پشه يي ژبې سيمې (غازي آباد)
 کې يې استوگنه غوره کړې او همدلته يې واده هم کړی ، نو

خپل قوميت تر ټاټوبه هېر شوی کله يې يوڅه اوکله يې بل څه ځان ته ويلي دي .

محمد نور د اعلحضرت مشې علي خان په وخت کې ځوان و او د ميوند د جنگ اوله پښتنو سره د افگر پزانو د نورو جنگونو واقعات يې ليدلي اويا اوږدې و او قصې به يې خلکو ته کولې د امير عبدالرحمن په زمانه کې پوځ کې شامل و او تر دې وروسته يې پازه داو چې د سندرغاړو سره به يې دودونو او خونيو په مراسمو کې د يو مجلسي شاعر په توگه ګډون کاوه او حتی داسې وايي چې د سان او سر د په محافظو کې به يې سمد لاسه شعرونه جوړول ، د دې خبرې د زياتې جوتيا لپاره لازمه بولم چې د خلکو د خولې دالاندې روايت ولته وليکم :

وايي چې يوه شپه محمد نور په يو واده کې د چام څکولو وروسته د سان او سر د ميدان ته را ولاړ شو ، او سمد لاسه يې تر دې مطلع لاندې « نشه يمه نشه - تر څو چې نه ژوند يم دامېله ده همېشه ، لويه چار بيته وييله ، ... » په ۱۳۳۵ ش کال کې يوڅه مستمری معاش د دولت له خوا ورته و تاگل شو او د ژوند تر پايه نيم ژواندي دولت گوزاره پرې کوله دغه مستمری معاش هم ورته د يو مډ حيه شعر په وړاندې کولو سره مقرر شوی و په همدغه کال د افغانستان يو لوی سړی لغمان ته راغلی و ، محمد نور ورته خپل شعر وړاندې

(۱) په دې خبره لن تامل په کار دی ځکه دې په هغه وخت کې ۱۳ کلن و (ليکوال) (ط)

کړ، او هغورته دغه مستمري معاش مقرر کړ او د عمر تر پايه يې
دغه معاش اخيستی دی په ۱۳۳۹ ش کال د ۹۷ کالو په عمر د سلطان
غازي بابا په باندېه کې مړ شو او هورې بنځ دی «۰» (کابل مجله ،
۱۳۵۴ کال ،) ، (کڼه ،) ، (مخونه «

دده د ژوند په باب ډول ډول خبرې اترې کېږي ، خپل چاپېريال
او چاپېريال ته نژدې سيمې يې په خاطر ورنکيږي دي ، د هر زلمي
اوسپنې بڼې په ژبه يې يوه خاطر نه يوه خاطر ژوندی ده ،
لکه دی د خپل شعر تر شادومو لطيف انسان ښکاري چې : که د خيال
خټک يا د عبيد الرحمن بابا خيال انځورونه د هغوی له شعرونو غځه کتل
شوی ، نو د محمد نور د شعر جاجونه د يوه داسي انسان خبره انځوروي
چې د ظرافت ، پاکي ، مين او د يو خوب غن سمبول وي ، نرتن که
خوک د هغه انځور غواړي ، شعري انځور دی .
د جولې له مخې :

د محمد نور شعر د جولې له مخې روان ، خوب او د يوې کليوالې ژبې
انځور دی ، دده په شعر کې د تکلف ، تصنع او تېروستي غځ نه
د شعري زندان په پنجره کې د ايدیت په خوب ويده دي ، په ژبه
يې هغه څه چورلي چې چاپېريال په کې خپل عکس ويښي ، په ولسي
شعر کې د بريالوي او زيني لار د ولس په ژبه غځېدا او د هغه انځور
دی ، همدا خبره ده چې « ... فولکلورستان او ادب پوهان د

عوامو ادب زياتره استيتکي او هنري اړخونوله پلوه نه مطالعه کاوه
بلکې په هغه کې يې د ټولنې د پرمختياو زبنتونه، ارامونه، انگېرني،
ملي کړکيچ او اجتماعي سايکالوجي ترڅپې لاندې نيوله .

دده د شعر ژبه روانه ، خوښه او صريحه وه خو په دې شعر کې
کې يې (مذکر، مؤنث ، مفرد . جمع ...) تېروتنې وکړي
دا ځکه چې دې په داسې يو چاپېريال کې لوی شوی او د شعر ژبه
يې ويانده شوی چې هلته د دوی په ژبه کې د مذکر ، مؤنث ،
مفرد ، جمع ... بېلښت نه کېږي ، لکه دده په شعر کې ، ... دا
مې برخه ازلي دی ... ، ... د نيادې جوړکې ... ، ... توره يې
په لاس دی او داسې نورې بېلگې تر سترگو کېږي .

دده اکثر شعرونه په اولسي فورم کې کښل شوي دي ، داسې
شعرونه هم لري چې ده خپله ورته يو ځانگړی وزن تاملی که څه هم
دا خوارکي خو په دې نه پوهېده چې په کوم فورم کې شعر وايي ،
ولې په موسيقي کې به يې هرې هنري زېږونې ته يو نوم تاملی .
کله به چې يوې بنيادې ته د سيل کولو لپاره ته ، نو د ساز په پيل کې به
يې ويل مقام ، غزل ، چاربيت ، داستان ، ... وايي نو د غونډونو
په نظر کې نيولو سره به دوی په هرې هنري زېږونې يو نوم
کښي ، که څه هم يو غزل يا يو داستان ... په څېر به نور ټول
کټ مټ نه کښل کېده او که کښل کېده به هم نو شعوراً به يې

دې ته پام نه و چې پلا نې بیت د پلا نې بیت سره هم قافیه ، پلا نې
 د پلا نې سره بلکې د هماغه مجلس د ختیځې لپاره به یې یوڅه
 وویل شاعران د شعر د تیوري سره کار نه لري ، د شعر راسپړل د
 څیر وټکو کار دی ، داسې به هم پېښېدل چې په یو محل ویلو سره به
 یو شعر نور هلته د مرګ جامه واغوسته ، نودوی : « ... د صحرایي
 کلانو په شان دی ، چې په دښتو او تا پايه میړو کې په طبیعي ډول
 وټو کېږي او بېرته هماغه له منځه ولاړ شي . » (اولسي سندري ، لومړي ټوک ،
 ۳۳ مخ)
 څرنگه چې دده شعر په ولس کې راپورته شوی او خورشوی دی
 دخپل چاپېریال نه الهام اخلي او هڅه یې د ولس سره سروکار لري
 نونیا تو موضوعات یا تکراري او یا داسې وي چې یو بل کې ګډه پېري .
 لکه په ځینو بېلګو کې لنډۍ چې د ولس مال دی اوله ولسی شعرونه
 ټینګه اړیکه لري ، نو ځان په یو اوډلی کلام کې له ورايه راښايي .
 په څو ځلي مې درته ویلی چې د دې دن په ځای کې روڼ ده قدمونه .
 یو لړۍ غاړه غنچه راشه دنا دیدان پسې شیدا دی عالمونه .
 د فوډم له مخې دده شعرونه په ولسي فورم کې (بڼه) ،
 چار بیت ، سروکی
 د هر شاعر شعر په یو ځانګړي چوکاټ کې ځای لري دا
 د ولسي شعر د بڼې څخه یوه بڼېګړه ده چې د شعر د ملکي
 بڼه د مشخص چوکاټ جوړښت ته دبډار ګډه په لاس نه ورکوي

(الهام له فودم نه ځاروي) دده په شعر کې هر کلمه د خپل چاپیریال
یو انځور جوړوي مانا د تصنی الفانونه نه ځاروي ، د شعر هنداره
رڼه ساتي ، د تېروستنې تکلف ، چل ول کړنې په دغه رڼه هنداره
کې نه راځاري .

سربېره پردې دده زیاتشعرونه د بڼګۍ ، چاربیته ، مقام ،
غزل ... په فورم کې انځور شوي . همدارنگه دده په شعر کې قافیوي
نیمګړتیاوې (مات له شتاب سره ، هرگز له مرګس ، سنگ پارس ،
صفت له محمد ، جمع له ادم سره ، نمرود له نبوت سره ، حیرافله
اسماني سره * . لیدل کېږي چې محمد نور په یو علت له دی جرم څخه ځان
خلاصولی شي ، هغه دا چې نوموړي زده کړه نه وه کړې نو د داسې
کسانو لپاره قافیوي نیمګړتیاوې روادی . ه شکل له مخې په دې
مجموعه کې داسې وییونه کینل شوي دي ، چې لوستونکي به دی
وګماري چې والله املايي غلطې پکې شته . کهم وییونه چې په اصلي
شکل نه دي کینل شوي د هغه علت دادي چې په لومړي ګام کې تلفظ
په پام کې نیول شوی په دویم ګام کې د قافیې او وزن په خاطر ځنې
ویيونه اصلي څېره له لاسه ورکړې ده لکه (عبس = عبث ، لکه
زبون په کلاسیکه شاعري کې) هرګس = هرگز ، رضه = رضا ،
ناس = ناست ، پې = پرې ، تا پې = تا پې ، جم = جمع ،
بي = به یې ، تي = ته یې ، ناهام = ناهم ، وګرم = وګم

جمه = جمع ، مني = نه يې ، کم = کړم ، سيناري = سيناري ،
 قست = قصد ، دات = داد ، سلام عليكم = السلام عليكم ، ټي = ټري ،
 رزاک = رزاق ، کهښت = کښ ، نکا = نکاح ، اس = است ،
 شخړه = شخړه ، وکي = وکړي ، تالې = طالع ، وړکي = وړکړي ،
 پستيم = پستی هم ، نېستيم = نیستی هم ، مستيم = مستي هم ،
 لالا = لاله ، وکه = وکړه ، زار = زهر ، راني = رانه يې ، چامي = چا تر ټي ،
 تاک = تاق ، چاسه = چاڅه ، کاري = کار ټي ، ټي تميس = ټي تمين ،
 اوداسې نور ...

د شکل له پلوه په دغه مجموعه کې دېر داسې شعرونه کښل شوي چې په ويلو کې يې له وزني غلطۍ سره مخامخ کېږو ولې څرنگه چې محمد نور په خپله د موسيقۍ په فن کې شعرونه جوړول او اوس هم موسيقۍ په پېر د وکې ژوندی دی نو دغه وزني غلطۍ د موسيقۍ په پېر د وکې نهو سين يې لکه :

دباپه سرچي کله وډېرې عاشقان وژي له ازاره نه وېرېرې
 داهره شپه دې درته مورکړي نصيحتونه

* (د ژبپوهنې د علم له مخې په دې ويونو کې د س ، ز ، ع ، ص مخربونه يې سره نږدې دي نو هغواو خلک د دوی تلفظ په سمه توګه نه شي ادا کولی او د بيلګو کښه په کې نه شي کښلی نو د ژبې مبتدیانو او نالوستو لپاره د قافې داعيب ، عيب نه دی . ۴

د منځپانگې (محتوا) له اړخه :

د محمد نور شعرونه د منځپانگې (محتوا) له مخې جوت اوږه
رابطکونکي دي دده په هره اوده نه که عشقي ، مذهبي ، انتقادي ،
اوداسې نورې کړيکې اولس اودهغه وگړوته د يو سپېڅلي سباوون
زيری وړکوي ، داو لس په ژبه له اولس سره غښتلي ، د شعر غږ د
يو پاک زړه له تله راباسی . بنياسته گلونه دي وخواخوږي ماليار په
څېر ، بيا د سين په غاړه دي و خورې سيلاب خوروته نه کښت کوي
لکه دهغه په ذهن کې دغه انساني ډېره لاله ده چې :

دو باربه نه کرم د سين غاړې گلونه

چې باغ مې جوړشي رامنځ يوسي سيلاو

مينه په وينه نازوي وينه يې کليواله ده ، مينه او وينه دواړه
د زړه پر گو کې نغښتي ، نو مينه يې د وينې له پيدا ايست سره سم
دولس په سپېڅلي غښت کې راتلونکې اوده يوې کليوالې مينې
انځورته تلپاتې عمر ښيي چې د اشعرونه يې زموږ له ننني او
سباغي شعر سره غاړه غوښتي کېږي .

ته د سين پورې نه راهورې دلبره ولې راته گوري
اوږدې حاله که دولره زلفي تښتاونه

يا

باد سبا ياره مې ورشه سلام پورې وايه چې له حاله مې خبر شه

يا

موني چې کلان دې ايمني د اورېل په ځنارو

ديدن ته دې ولاړ دي عاشقان ټول په زارو .

دده په کلام، مذهبي رنگ غالب دی، په مذهبي مباحثو کې موضوع

لټوي، نو دېر شعرونه يې د مينې په وېشونو مذهبي تفکر ځلوي .

دې خپله د يوې پاکې عقېدې خاوند وزياتره خلک يې د همدغه

ارخ له کبله د شعر د ډېرو پټنگان دي، کله ځان قریشي بولي

کله عرب ... ولې ديو مؤمن زړه له تله غږ مېرۍ .

محمد نوره مشهوره کلمه دې خوله کېتوره شيطان وهه بېخپرون

چې په تا داسې حمله ده خدايه تاته مې هيله ده

يا :

خدايه ديو بنده احتياج مه کې د ميل

ته غټي يې کور په ځکور کې ورکې خپل ... قربايه

يا :

ابواج مې خوب کې ده ليدلې نوراني عالمه

تاج د لولاک يې په سر لاهې سلطاني عالمه

...

يا؛ پس له مرگه حق دی چې ژوندي شي مرده گان
 کله به سر پورته کړي له خاورو نه هوانان
 دده همدغه مؤمن زړه دی چې په ټولنه کې د ناوړه کارو په
 وړاندې کرکه راوړي او ناوړه اعمالو ته د انتقاد په سترگه گوري.
 دی د دې پروانه لري چې پلا فی داسی دی پلا فی هغه سی ...
 رښتینی فن په مستوفی کې نه وچوي او په لوړواو کې له خولې ریا سی
 انتقادي مسایلو ته زیات لږوي، دا زموږ دولسي شعر خاصه ده،
 ځکه ولسي شعر چې د ولس هنداره شوه نو په هنداره کې داسی
 غږونه هم انځورېږي چې ؛

د کورې نږخ لکه سره زړشو گڼی والا باندی اختږ شو
 خانان یوډی خوږی موبن د ټوټو په ارمان مخدایه د خپل وکړې بیاران
 يا ؛

عالم ټول شور شو ت خور صرفه نه کړي په پلار او وروڼ
 چې حرام ورته پیدا شي حلال نه بن دي پز زبان ...
 يا ؛

غاښونه دی وتلي ټوړه بن پرې دې شوه سپینه خېړنه یې بې دینه
 په زړه حرام زاده یې خلک ته ریا سی په مینه ظاهر خلکو کې کمینه
 لکه ښکله چې موم ښکې وویل ولسي شعر د ولس هنداره ده،
 نو په دغه هنداره کې د هغې هغه څه تصویر لیدل کېږي چې هغه

په اولس کې وي . نور مېن زياتره ولسي شاعران همدې ټکي ته زياته پاملرنه کوي چې څنگه يوانتقادي اړخ پيدا کړي او گوته ورته ونيسي .

دده له شعره د بې کسی ، بې وسې او د يوې سوزنده مينې غبرونه پورته کېږي چې سندريزې پر دې هم ورته د مينې په تال زانکي .

زيم مجنون له تابه د پرشمه خوشحاله
ماته ليدا د زلفو بوی راوړه شماله

دده په شعرونو کې د ځايونو ، پېښو او اشخاصو نومونه زيات تر سترگو کېږي چې د انومونه دده بلديت ښکاره کوي دلته د هغوی له شرحې څخه د ده کوواو پرېږده چې هر لوستونکی يې ځانته يوه پوښتنه وچېرځوي او د ځواب په لټه کې يې شي . استاد پوهاند رشاد دولسي شاعرانو په باب د يوې مرګې په ترڅ کې خپله نظريه داسې څرګنده کړې ده :

« مېن دوه ډوله شاعرۍ پېژني چې يوه يې متکلفه شاعرۍ ده ، او بله يې بې تکلفه يا طبيعي شاعرۍ . متکلف شاعر هغه چاته ويل کېږي چې د ځينو ادبياتو اثار لولي او د هغوی تر تاثير لاندې شعر جوړوي لکه مېن او داسې نور . او بې تکلفه او طبيعي شاعر هغه څوک دی چې راساله طبيعت څخه الهام اخلي او شعروا يې .

کله مار بېک پکتیا وال ، ملنک جان او داسې نور شاعران ... چې
 دا بې د اثارو له مطالعې پرته شعر وايي ... ،، (اولسې سندرې ،
 لومړۍ ټوک ۳۲۲ - ۳۳ ص ص)

دا ستاد رشاد د خبرو په اساس محمد نور په هغو شاعرانو کې راځي
 چې له طبيعت څخه الهام اخلي او شعر وايي په شعر کې يې تکلف او
 تصنع هم نه ليدل کېږي ، بلکې هر څه د يوه پاک زړه له تله له طبيعت
 سره په اړيکه کې رانغاړي او شعر پرې ښکلی کوي .

«دو باربه نه کرم د سين غاړې ځمکونه ...» شعر د خلکو
 له خولې دده د سټي ارمان هغه برخه انځوروي . چې ژوند په دده
 غږ ته ځمکونه ، ارمانونه (زمان) ښل او د مرک سپرې سيلۍ په دغه
 ځمکونه دارمان په تانده موسکا کې خونړي سيلاب ته والې کړي .
 دده شعر په څو کړنو کې بشپړ جاج نه شى ښندلى ، خبره داده
 چې هر لوستونکى يې (خپلو سترگيو) عینکولى) څخه وگوري .

ددې مجموعې د ټولولو انگېزه :

له وړوکوالي څخه مې د خپلو ولسي شاعرانو شعرونه د سند رڼاړو
 په خوښ و غږ و خو کې اوږدېدل ، او دې ته به هڅېدم چې په لیکلي
 شکل يې هم يو ځل ولولم ، خپل د ځينو شعري مجموعې مې تر لاسه
 کړې او د ځينو نه چې له هغې ډلې څخه يو هم د دغې شعري مجموعې

(سین غاري ٻڌلوت) لاس ته راوڙي نه وه ، ددغي شعري

مجموعي دلاوتولو هغه تاسي ته به ميوه ڪپه ڪي ڇڙڪندوم .

ڪپه داده جي دلفان بنار د پشيو به سيمه ڪي ميوه شپه

ديو چا واده و ، به ٻوله ڪوڙه ڪي د سندر غاري خون مون اڃي ستل

ڪپه ه جي منن شپه ، مڪلي او پائنده محمد استاد دجي واده ته بيانه

(بيعت) اڃي ستی ، خيله او بنده سکو ته دروسته سندر غاري را

پيدا شول ، نه هم ديونا بللي مندا جي به توکي دې بنيادي ته

لاهم ، پائنده محمد او مڪلي به داسي حاي ڪي به سيل پيل وڪر

جي ڪر چا پيس ڪٽونه پرا ته ووا منج ڪي دوي ودر بنده لومري

بي د خلکو د پام رارولو لپاره تر ڊهره وخته هغه اود غه يوڙه

دويل ، جي ما غوندي واره پري غلي ڪري . شپه پڇه شوه ڪٽونه

له حوانا نوان سپين بن يوڙه ڇڪ شو دوا به سندر غاري د سندر

ويلو لپاره مڃڪ شو ، لومري پائنده محمد مقام ووا به (دامقام د محمد صوفي)

او مڪلي غزل پيل ڪر همدا سبي به ترتيب سرع جي داستان

پيل شو تر وروستي دمه ٻول شعرونه د محمد نور ووله نور وڙه

به بي تهر شو خوڪله جي مڪلي د محمد نور داستانده وويله جي ؛

زبه مي هڪ شو هر دم رانه ٿاري

اوس هم دوران د حوائف رانه غواري

ددغي سندر جي دويلو به ترڻ ڪي ڊيڻ خلڪ زنگيدل او همدا به

یی ویل چې له قیامت کي قیامت د احم د هیږن نور استاد شعر
 دی ، خیر مجلس تر سبا پورې د هیږن نور په شعرونو محرم و .
 د همدې شپې په برکت څه خپلې مینې اوڅه د خلکو غوښتنې دې
 ته و هڅولم چې دده شعرونه د کاغذ پر مخ و کښم ، خپره اشعار
 به مې کله و کپست نه او کله دیواو بل نه د کاغذ پر مخ کښل هغه
 وخت کي له ماسره د افکنه و چې دا به هم یو خدمت وي او چاپېرې
 به بلکې ماد خپل ذوق لپاره د اکار کاوه ، بالاخره د ژبو او
 ادبیاتو پوهنځي په لومړي ټولگي کې مې د کوان ورد او په تانده
 خواښه کې د دېرو آثارو لرونکي اسماعیل یون له خوا د هیواد
 پیاوړي لیکوال زلمی هیواد مل ته ور معرفي شوم او د نوموړي
 شاعر د شعرونو په باب یې راته لارښوونه وکړه چې د خپل و سره
 پورې مې د نیمگري کتاب ستاسې مخ ته کېښود .

د اجموعه :

د دې مجموعې د ټولولو انگیزه مې څرگنده کړه ، اړه خبره
 داده چې زه خپل دغه کار نیمگري بولم ولې دا باید هم وایم چې
 د شفاهي ادبیاتو یوه نمونه لا تر اوسه پورې د کاغذ پر مخ په
 بشپړه توګه نه ده کښل شوی ، خو همدغه نیمگري تیا ده چې لیکوال
 دی ته و هڅوی چې د خپلو نیمگري تیا وود پوره کېد و سره نور

نیمګړي اثار د مرګ له کومې وژغوري او د ژوند سیمې ته یې راګاږي ،
کونډې که د مرګ څخه یوڅه د ژوند مالګه هم وځکي .

د دغې مجموعې په ټولنه کې مې زیار ایستلی چې د څوکسانو
له مخه یې تېره کړم چې نوموړي شعرونه یوڅه د بشپړتیا به
په لاره پل کېږي ، د دغې مجموعې شعرونه نه ځکه ماخذ نه
شم ورکولی چې په هریو شعر کې څوکسانو ونډه اخیستې چې
بشپړ شي ، کېدای شي چې په دغه مجموعه کې ځینې شعرونه
د ډېرو خلکو په نظر نیمګړي وي خو ما ځکه دا ټکی څرګند کړ
چې شفا هم لیکنې به هېڅ کله د بشپړتیا په غږ پورته نه کړي ،
ما چې کله د دغه شاعر خواره واره شعرونه راټول کول نو بیا به مې د هر
چاله نظره تېرول په دغه کتنه کې به داسې هم پېښېدل چې
یو بل د شعر پوره بیت یو ډول وایه او بل بل ډول ... ماکوښی
کړی چې د څوکسانو نظر چې په یو بیت کې سره یو وي همغه
مې رانقل کړی ، پدې صورت کې ما ماخذ نه شو ورکولی ځکه چې
مشخص دیو چاله خولې یا یو کتاب نه و کښل شوی ، دا یادونه
ضروري بولم چې د دغو شعرونو په راغونډولو کې د دغو کتابونو

اولسي سندري ، زلمی هیوادمل ، ۱-۲-۳ ټوکونه) ،

(د خلکو سندري ، ریفح) ، ۳- (پښتني سندري ، دویم ټوک ،

اود غوراسي سند زغار (خانگل، ملکي، ملاکي، خليل، پاينده محمد،

گل محمد، چمن گل) نومونه د يادونې وړ دی چې ځينې يې له کبستونو او ځينې يې په مستقیمه توګه د ياد شو کتابونو او سند زغار وله خولې کښلې دي، همدارنګه د ځينې ټولګيوالي خور ګلالي ښه منم، تر ټولو زيات هغه چا چې د دغه کتاب په دويم ځلي ژوندي کېدو کې يې زياته مرسته راسره کړې، هغه دهيواد ټکره شاعر عاشق الله مزياد دی چې دده ښه اولور يينه د سر په سترگو منم. په پای کې د يو ليکوال دا ځينې چې:

«که سعدي او حافظ له دغې خاورې نه وي پيدا شو شايده چې موږ د شېراز «د مصلی گل گشت»، او د کون آباد» غاړې ته خبر نه دی نن د ادب هر طالب علم د دنيا نقشې ته نظر کوي نو چې شېراز باندې نظرونکي نو ناڅاپه يې له خولې نه اوزي چې دا حافظ او سعدي ښېر دی»، (غزوي ۳۱۶ مخ) نوکه شېراز د ما او سعدي ښېروي نو موږ هم دا حق لرو چې د لغمان کوچنۍ او شاعرانه سيمه د شيخ احمد خان، محمد نور، حنان او دريالست شاعر، ليکوال

گل پاچا الفت په يادونه ښکېلې کېږي.
د ولسي شعر د لاسنېراز تيا او ښکلا په نوم
په درنښت لعل پاچا انون

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تل به ته یی خدایه بل به هیخوکه په جهان نه وي
پورته آسمانونه ښکته ځمکه به امان نه وي

* * *

تل به ته یی خدایه ځکه لوی لری قدرت
ته خپله قادری عجایب لری حکمت
هیخوکه به لانه وي ته به یی بل به انسان نه وي

* * *

تل به ته یی خدایه قدرتونه دې ظاهر
نه دې خوکه شریک شته دی تاغوندي صابر
مهر د جهان خوستا دی پت به خپل په کې مکان نه وي

* * *

نه خپله وجود لری، نه چاته سجود لری
ځمکه آسمانونه دی پیدا واره ثبوت لری
پت یی په جامو کې بل به تاغوندي سلطان نه وي

* * *

نه تن و بدن لری، نه خوله لب سخن لری
نه دې لاس پښې شته نه سرفه اغوستن لری
تاغوندي به هیخوکه په جهان روزي رسان نه وي

* * *

نه له چاپيدا يې نه دی څوك له تاپيدا
نه يې بنيادم ، نه يې ملك ، ته يې خدا
ورانه به دنيا كړې بيا به بل اخر زمان نه وي

* * *

تل به ته يې خدايه موزنه ټوله د تابنده يو
ته يې مهربان ، موزنه گناه كار او شرمنده يو
ژاري محمد نور چې څوك به ماغوندى حيران نه وي

* * *

يارسول الله داستاپه شاني بنيادم نشسته
نورنه يې پيدا كړې داسې بل زوی دادم نشته
* * *

قه يې نوراني هم اولين او اخريين
شپړدي مرسلان ته يې تر وارو بهترين
لارې معراج ته د بل چاهلته قدم نشته
* * *

لارې بالا ته وې ناست د عرش پر سر
عرض ونياز دې وکړ پاک الله سره بهتر
تا کړي سوالونه موښ امت لره نور غم نشته
* * *

کونگون دې وکړې پاک الله سره خبرې
رادي وې امت ته دا خپل دړ او مرغلي
تاپه شاني هيڅوک پاک الله سره همدم نشته
* * *

دېر دې وارثان دي ملايان او مولايان
وايي کتابونه هر مسجد کې طالبان
جار دې له نامه شم داسې دين د چا محکم نشته
* * *

نه جهان پيداو، نه وي مخکې اسمانونه
نه شمس و قمر وو، د مولا وو قدرتونه
ستوری وي تورتم کې بل د تانه مقدم نشته

* * *

رب چې ګره ظاهره خدایي داستالپاره
کړد جهان پیدا شو ستاله روی نبی سړداږ
دېر دي شعرکویان د محمد نور په شافې سم نشته

* * *

بدلي

ديدن ته دى ولاړدى عاشقان تل په زارو
غونچې گلان دې ايښي داوږل په کنارو

غونچې غونچې گلونه دې په لاس کې رامېل
تاجورکې ترې امېل ، پاوړي دې کړي پې جېل
دزکې په شاگرځې قدم اخلي په ورو ورو

غونچې غونچې گلونه دى په لاس کې دالادا
ته يې پري اعلى ، چشمان دى ګه بالا
ديدن ته يم راغلى که مې تېرکړې له سپرو

غونچې غونچې گلونه دى په لاس کې کشمالي
چشمان يې دى خيالي ، په سردي چمبيلي
شين خال دې مشتري په منځ کې يښى دابرو

غونچې غونچې گلونه دي په لاس کې دمنرګس
بل گل نشته هرګس ، ته يې سنگ پاروس
حرم ته دې ولاړيم که مې تېرکړې له پيرو

غونچې غونچې گلونه دې په لاس کې دکلاب
ديدن دې دى ثواب ، ليدلى مې کتاب
جوړکړى دى گلشن دى په کې ته گرځې ښارو

« لا - لاله

زلفان دې دي ماران ، پراته پاس په هکړيوان
زه محمد نور حيران ، کوم ورته بيان
پخپله پاروگریمه دوم په مننډرو
* * *

بيکاه مې ستا په غم کې ياره ډېر ژرلې دي
د غم خپېرې په مخ باندې خورلې دي
* * *
په لاره تېشوم کنه کار شوم کمد په گلزار شومه
باغوان مې سترگې رڼدوي چې تا مې لوته کتلی دی
* * *

اوبدل دې جوړ په پسرلي که نا بڼه دې ډولي که نا
دا الول زلفې دې چا په مخ اوبدلې دي
* * *

عمر مې ټول په غم کې تېر شو بڼادي مې هېر شو
من خوشالی ده چې جانان راته خنده لې دي
* * *

لکه نوتي په اوړستی ورته کړېږي چې نوراني مخ ته دې کورم نه مېږي
ستا قدمونه مې په سرباندې منلي دي
* * *

زړه مې د يار غمور پاره که پسي رنځور یمه
روغ خوبه نه شمه يارانو په زړه ناسور یمه
طبيب مې کله د زړه پر دې گنډلې دي

په دې نيمگړې دنيا څه لري باور
توسينه دې واخله چې په مخ لري سفر
ځان خودې ژاړه محمد نوره ټول ياران دى تلي دي
* * *

چې په هرش بالا يې محمد کړي ملا ميکوبه يې هلته صفت کړي
* * *

جبرائيل ورته راوړ فرمان نبي پورته غوښتى سبحان
جبرائيل به نبي ته خدمت کړي
* * *

له جنته ورته راغى براک پاک رسول پرې زين کېښوده پاک
اسمانوته يې جگ په قوت کړي
* * *

پاک رسول شو داخل اسمانوته ملايک يې راتلل منداروته
پاک الله په ملايکو رحمت کړي
* * *

په باطن کې له نوره پيدادى په ظاهر کې زوى د عبد الله دى
پاک رسول دخپل نونه پيدا په قوت کې
* * *

(۱) که - کړي

نورنامہ وہ اور بدہ ماکرہ لندہ خونديا زيات دی یار اولہ قند
 محمد نور لبر صفت په همت کړ
 * * *

د دنیا په مراد هیڅوک نه شوموړ
 په دې تمه کې هریو شولو زوړ
 * * *
 د دنیا مراد یې هیڅ نه شو حاصل دامرګی دی درېسې لکه ماسل
 د مرګی له لاسه مری غټ او وړ
 * * *
 دنیا نولس ده هیچانه کړه شل په تابه راشي مرض دسل
 غیر له شرابو دې بل شی نه خوړ
 * * *
 نومنه ځان ته کړه یوڅه توبه د وڼخ کې شته د اور تمیه
 په حلاجي به دی مات شی لور
 * * *
 صنفه یمه کوره په کاله خبرینه ومه له خپله حاله
 خاوند چې کاندې زه یې کړمه جوړ
 * * *
 غوث له دنیا لار نقیب صائب هر چاله رسي دی له غایب
 د محمد نور شعر منه وینمه سوړ
 * * *

داستا په شافې هېڅوک په عرش ختلی نه دی
 داستانوراني مخ هېچا لیدلی نه دی
 نبي ناست ورسې کېږ د پاک الله کرسی کېږ
 هغه لوح و مکان بل چا لیدلی نه دی
 * * *

ادريس هم دی خياط تراوسه دی حیات
 عیسی له آسمانونه پر یو تلی نه دی
 * * *

د جال لری یو خر شپږ سوه کوزه یې بر
 دی بند په کوه قاف دی هېچا ترلی نه دی
 * * *

شیطان دی د بهر نږود هم دی پیداله دود
 دده په شافې بېل څوک الله ریتلی نه دی
 * * *

یو کس مې شو درون دوه پاڅې شوبیرون
 مانا یې راته وایه هېچا ویلی نه دی
 * * *

یا ورک سگ پاریس دی میراث یې د وارث دی
 یا ورک دانځر کمل دی هېچا کتلی نه دی
 * * *

دنبی دی خلوریان صدیق یار و د غاره
عمری دره دار عثمان یی شهنسوار

علی په شان بیرغل هیچا کری نه دی

روان تمام عالم بی غسل و بی کفن
له هغه کوه نداده هیچا لیدی نه دی

ثبوت د پیغمبر ایری به کاندۀ غر
قارون په شاف خوک په محکۀ تللی نه دی

اولین و آخرین یی سردار د مرسلین یی

موسی ته کوه طورته د پاک الله حضور ته
له خدای سره خبری داسی هیچا کری نه دی

حاتم زوی د طایي و هرکاری یی خدایي و
دده په شان لنگر هیچا ورکری نه دی

لغمان کپ شعر کویان دي القاب ته می حیران دي
دا شعر د محمد نورم هیچا ویلی نه دی

باباله دنيا تېر شو دمخکې لاندې زېر شو

بل خاكي بابا آدم په كتاب كې كښلى نه دى

درې كس دي بې پېد * * * جهان كې معتبر

بې مورو پلار فرزند هېچا راورى نه دى

* * *

امت د پيغمبر دى خداى چا سره تېرېږدى

ظاهر كې مسلمان ، باطن كې له خداى دوردى

كتاب كې بيان چې خداى كښلى نه دى

* * *

يو پلار لم خاورې په خاور كې يو مور لم چې خاوره له خاورې بيلوي

يو اور اوبه په اوبو كې كېږي

په علم منشوقي كې هېچا لوستلى نه دى

* * *

تېر شوي شاعران سر حلقه په كې رحمان

دا شعر د محمد نوردى بل چا ويلى نه دى

* * *

يارسول الله تردي خواره نامه دي خارشم
پاکه کلمه مي ده په خوله کله به خوار شم

قد ي نوراني رب پيدا کړي له ويداړه -

جاري شم رسوله ته يارب باندې رويداړ
ته چي مي پېشتوا يېزه به چيرته ايسار شم

يارسول الله زړور لرم دښمن

لېږي به ترې کړم چي نه شمه پمن

وايمه لاهول نه به زه ترينه په دارشم

يارسول الله څنگه سخت پل صراط دي

خلک سپري تېريږي په کي درې زړه کال لار دي

تېرکه مي ايمان که نه به بند په هغه لارشم

يم رسول الله دزگي په تخت مي ناس^(۱) دي

نه ترينه خلاصيرم راسره دغه خناس دي

کوم به هغه ساعت وي چي له دي لعين وژکار شم

(۱) ناس - ناست

پس له مرگه حق دی چې ژوند یې شي مردگان
 کله به سر پورته کړي له خاورو نه خواناتان
 سخت پل صراط دی خوله تورې شپې ستاریک
 تیڅ ځنې تېره دی له ویښته ځنې مباریک
 هغه به پرې درومي چې صادق وي مسلمان

* * *

دنور ځنې پیدا دی بنیادم پیدا له خاورې
 په چا اوري باران په چاپرې دي دېرې واورې
 چې امر دربوشي باران اورې له آسمان

* * *

دادنیا فاني ده په کجانه کوئ هوس
 مرک چې راپسې دی، دا ژوند ونه هم دی عبس
 شپه ورځې روان دی معطل نه لری کاروان

* * *

خدا یې به شي قاضي او محمد به شفاعت کا
 تله د میزان به دهرچا په مخ اوچت صفا
 خپل نیکی بدي به دې په مخکې شي عیا

* * *

شعر د محمد نوردی خلکه خپور شو په دفتر
 شاگدا یې وایي عالم یتول دی پې خبر
 ای پروردکاره ځنکدن یې کړې اسان

* * *

یه پروردگار پرده پوش و مهربان تویی
 د بنمن که ظالم دی ، غریبانو نک جهان تویی
 ته یی کل اندامه شاه په چین کی دی مکان دی
 زه یمه فقیر ته شهزادگی دیدن دی گران دی
 وژنی عاشقان په تور چشمان ابرو گمان تویی
 * * *

راشه منبل بویه عنبر بویه پری واره
 خار دی له چشمانوشم زها شرینه میاره
 سپین مخ دی شغلی کا ، لکه شمع ماه تابان تویی
 * * *

سرو گل اندامه عجب قد لری شمشاد
 زلفی یی شاخونه الول دی په ملا مات
 شاده دچندر لبنته عجب مست و حرامان تویی
 * * *

تاچی په اخره زمانه کی شعر بیان کر
 شعر دی شپږمین تاپی^(۱) قایله شاعران کر^(۲)
 وایه محمد نوره استغفار شپږمین زبان تویی

(۱) تاپی - تاپری .

(۲) کر - کره . یادونه : ولته وردیف له کبله دکر فعل مفروده بڼه لري مگر دښوړي نیم بیټی قافیو د جمعې بڼه لري .

خوڪ نه پڙني ڄاڻن ڇي رهيم بنياد م
محشر ڪي شي حيران په سر ٻي راڻي غم
* * *

محشر ڇي شي ٻر ٻا نبي به شي شفا
نفس، نفسي گويا وي سلطان وي که ڪڍا
خاوند ڪري عدالت صفون به ڪرم جم
* * *

لهر ڪو زشي له آسمان، په جوش راڻي جهان
خوڪ ناست وي په ارمان، خوڪ غم کوي دڄان
خولو ڪي به وي ڊوب، اولاد د بابا آدم
* * *

شيطان دي شرمندہ مخلوق ٻي که رانده
گناو و ڪي ڪنده، غولوي هر بندہ^(۱)
سرڪوزي به روان وي په ماراوپه لهر
* * *

لموڻ له وخته ڪره اداء ڇي خلاص شي له سوا
تل ڪرڻه تازه تر رضابه وي خدا
نور ڪرڻه مستانه پيشوا ڇي خاطر جم

^(۱) پورته نيم بيتي داسي هم ثبت شويدی، بدبوري لري ڪنده وهلي دي بنده

ياري مه كړه دبيلمان، بدبوی لري دپياز
هردم وي مختورن، شيطان سره وي ساز
خراغ به يې وي مړكوته به يې وي تورتم

* * *

دوره لري زکات حاجی لمونځ وحيات
مسکين لره يې ورکه ايمان به دې شي پاک
طواف دبیت الله کوه ته خود حرم

* * *

ابدال مناست دی بالا خبردی هر ملا
خان که پناه سلا په مينه د الله ج
انسوس کر محمد نور دسترگوچي خي نم

* * *

پيرمي جيلاني دي پروت دي په بغداد
 غوث مدني دي رب پي ڪري داد
 دسيند تر غاري يوه کوچي وه پرته په ڪي ٻوڏي وه
 حاردي شمه پيره وردې ڪه مراد

* * *

پيره لري زور خوله ڪي دي دي اور
 ڊبره فاسقان ته ڪري بيا په ملامات

* * *

پيره راکه لاس ماته په اخلاص
 مابه پري مامور ڪري ڪه ته وکوي داد

* * *

ميره ي ٻي راوړه پورته ٻوڏي ويوړه خپل کورته
 مست ډول و سورني شو جوړ شو خراباد

* * *

ته يي زمون پير په هرچايي زهير
 ڊپر دي محمد نور ڪري دي صفا

* * *

وخوته معراج ته محمد ناست و په عرش بالا

لا اله الا الله محمد رسول الله

* * *

د ويل حبرائيل چې د امت دې کم طاقت ويني

شپږ مياشتي روژه پنځوس لمونځونه پورخت

نن زمان دې وړدې سوال کوه چې قبول يې کړي الله

* * *

راغي جبرائيل نبي ته يې کښوده فرمان د رب

سپورشه په براق الله ته ودرېده په ښه ادب

اوس به د امت شفاعت غواړي دې له حق تعالي

* * *

وخوت څلورم اسمان ته وي ليدل خپل مور او پلار

د پرو په عذاب کې پرې خفه شو پاک نبي سردار

غږ پرې عاطفي شو چې امت نه کړې تالا والا

* * *

زه محمد نور تل شرافت د پاک حضرت وايم

د رو شريف وايم په شيطان باندې لعنت وايم

خدايه ته مې خلاص کړې ځنګدن کې له شيطان

* * *

له جنته يې رابېرون كړ د بابا جوړه طعنه شوه
 دا خبره په ازل كې يوه دانه غنم بانه شوه
 له جنته راغله سپاره ، يونغ چوكه ورسره دواړه
 يو دانه غنم يې راوړ د بابا تخم دپاره
 نور غوټي له جنته راغې په نصيب يې پندانه شوه

* * *

بابا ناست دى په جنت كې داد مو په هيبت كې
 ترې چاپېر حورې غلمان دي چاته نه وايي محبت كې
 په سړو سترگوبه يې ژړلى چې پيدا يې جانانه شو

* * *

ټول جهان كې چې ميوې دي داپيداله يودانې دي
 رنگارنگ په كې عزت دى عجيبه ښكلې مزي دي
 دا انكور چې راپيدا شو ورته جوړه ميخانه شوه

* * *

چې پيدا يې خواشوه د بابا ورکه سودا شوه
 له جنت يې رابېرون كړه تركستان كې يې نكا شو
 كل اولاد ترينه پيدا شو يې بې ار تينه شوه
 ټول جهان كې شعر گويا ^ن څوك دانا څوك يې نادان
 هر يو خولې نه د ژور ريزې بعضې خوشې پوچ كونا

نوم دې خور شو محمد نوره شاعري دې يكانه شو
 * * *

در زمین و در فلک لوح و قلم کجای دی ستا صفت ته بی نبی یا محمد
جبرائیل را و فرمان امت دی غرق شو په نیران

د نبی کړیوان لوند شو په غم د امت

و ویلي رسول چې زموږ لاکانه داغم که په ما اسانه
غرق می امتیان شو چاره نه لرم داستا په قدر

رب ویلي رسوله ما پیدا کړې تنالپاره نه د خوب خندا لپاره
زه خودې عاشق یم ته معشوقه بی داچا په صفت

و ویلي رسول زما امت شو پاتې یار به ته بی و ساقی
ما په تاسپارلی زه له تا غواړم سہی سلامت

رب ویلي رسوله زه دې ساتمه امت تاته پاتې نه دی حاجت
ما ورته جوړ کړي جنتونه د تابه برکت

رب ویلي رسوله پخوا امتی وصادق چې کار به بی و که فاسق
څوک شو دیوان څوک شو شادیا څوک فیلان شو په قوت

زه محمد نور دارم مردم چې بدم قدم په قدم

ستا صفت کرم که می مور کړی د دیدار په نعمت

مانن ولید چلشن کي چي شبنم وريري منور
 دلبرمي خوشبويي په لاس نېولي دکافور
 پیدادی که جهان ته يې روزي رسان
 روزي دې ده ورکړې که بلخ دی اوکه مور
 په زړو کي زړگړشه دکيماوو کارگړشه
 خان خپله جوهرې که چي له کانه راوړې دور. ^(۱)
 موسی ونیم زبان دی شوي و امیوان ^(۲)
 موسی به عرض و نیاز کاوه په سردکوه طور
 نوراني لري بشر بنایسته يې لکه لمر
 بنیادم درته خبل دی په آسمان کي لکه حور
 ماسیندلي ده له صبره نه د کبره نه د جبره
 فقيره محمد نوره شوې عالم کي مشهور

^(۱) پورته نیم بيتي داسې هم ثبت شوی دی :
 «خان خپله جوهرې که چي ایښا دي شوي تک سور»

^(۲) ایران - ماشوم .

دنيا خوشې فاني ده په کې سخته معامله ده خدايه تاته مې هيله ده

* * *

چې درې شي درې بلاشي دى په تېښته له كلا شي

هر چاته كيله من شي چې په سرمې كلكه ده

* * *

چې غم پرې زور شي دى بېزار له خپله كور شي

هر چاته فرياد كاندې چې ماليه پې حواله ده

* * *

هر دوښى له خړه بتر دى پې سوريږى خوشى خردى

چې په شرم خبرنه وي سرتې پرې كړى چې دله

* * *

په هوا كړي جازونه رنگ په رنگ كړي آوازونه

په سر كې موبرونه په كې وركه قافله ده

* * *

محمد نور مشهوره كلمه دى خوله كې دتوره

شيطان زهه بېخپور چې په تاداسي جمله ده

* * *

يوزنه چې دوه زنه شي ورته جوړه بيه مانه شي

يوه كړانه يونان كړانه نوم پرې كېدي چې سلخه ده

* * *

بعضي دوزنه وينم مختورين معشر كې خداى رسول ته مختورين

.....

تېر شو تېرېږي دوران د دنیا پاتې به نه شي شاهان د دنیا

* * *

تېر شو تېرېږي که ته پې پوهېږ واخله مشعل په تور تم کې وېرېږي

نشي تشنه په بيابان د دنیا

* * *

هر څوک به وړي له دنیا نه د ونام يابه وي نیک يابه دی وي بدن نام

نیک نوم به وړي شناخوان د دنیا

* * *

پروت دی صاحب مبارک په هڅې پېرېږي دی پروت صوت په پرده کې

تېر شو سید و پهلوان د دنیا

* * *

زه محمد نور جگر خون کړم خپل شعر ماهر چالاس کې ورکه شم شېر

نه شو په کار شاگردان د دنیا

* * *

چا دنا خبرونه خبر راوړ مادې پدرونه دفتر راوړ
خاګ يې سره جېم که * * * جوړ يې بابا آدم که
خاګ يې د بابا بنګلي بېش راوړ

تغېم د پدرو و * * * دې په خپله پيغمبر و
شيش يې په ښېښه کې يې مادر راوړ
* * *

لقمان په خپله يې پدرو و دې لمسی د سکندر و
رب په حکيمانو معتبر راوړ

* * *
بې مادړه فرزند نشته بې پلاره دلېند نشته
کومې ښځې زوی نو يې پدرو راوړ

* * *
هيسلی چې پيغمبر و په آسمان کې يې مقر و
يو بې مريمې يې پدرو راوړ
* * *

ان الحق ساقی و منصور ته باقی و
شمس د قاضي لور د خاګستر راوړ

* * *
څوک چې وي بد بخت پدې دنيا وي سخت
ماد بخیلا نمونه په سوراوړ

* * *
څوک چې عقل من وي په خپله به خوږ من وي
محمد نور شاعرانوته هنر راوړ

هر سباچي ورشمه باغچوته دبلبلوبه پې شور وي

شبم په گلو اوري

ته معشوق يې د سبحان سبكاره په ټول جهان

چې تاته مني سروره د هغه حای به په سره اور وي

جنت کې دروازې دي کونجې يې کلمي دي

هغه ته به خلاصيزي چې قرآن مخې ته گوري

دوزخ کې دروازې دي کونجې يې ټکې سرې دي

هغه ته به خلاصيزي په دنيا کې چې سودخوړ وي

جنت کې خوويالې دي د غاټواو شودود دي

هغه بې نوشوي چې مومنان په دنيا ښوري

د جنت د حوض تر غاړه يوه شنه وینه ولاړه

رسول ټپ لاندې ناست دی په رنجو يې ستگې توري

شعر مې دی حباري آواز مې د زمري

وينا د محمد نوره د رحمتونه دي پې اور ي

سرسرتور در ته ولاړيم که قبول مې شي سلام
 ته سردار تې د جهان ، یم عاشق داستا په نام
 ته پیدا یې نوراني *** هېڅ دې نه وینم ثاني
 ته سعید یې قریشي شوی بالاله هر مقام
 *** خودې پیرنه وي کامل
 چې مراد غواړې له دل دامن گیر شه د حیل پیر وک به راشی در ته جام
 *** هغه کیمیا دې نه معلوم یې
 سوال دهغو خلکو قبل یې چې سیاهی لري په کام
 *** ځان دې پټ ساته پټ
 که له رب غواړې عزت په حرم کې دې مکان دی ته نشین لرې په پام
 *** تل کوو لمونځ اواره س
 حق تعالی داسې پاچا دی وکوي حوری انعام
 *** هلته دی زما مکان
 نه مرغنه و دانه چین قسمت بند کړه په دام
 *** په جهان کې مشهور
 زمانوم دی محمد نور امتي د پاک رسول یم مامنلی دی سلام

ستاد ميني په درياب کي مې قدرت نشته
هسې وايي ملايان چې روايت منشته
تا پيدا که جهان ته خاوند يې نه د چا يې فرزند نه يې په بندي يې
په جمال کي يې له تانه بل صفت منشته

له نيران دې پيدا که شيطان دى لعين او نافرمان دى نادان
طوق يې غاړه کي پروت داسې لعنت منشته

لوح و قلم اسمائې ستون دى په قدرت کي دى واره کړون دى
چې روح نهسته کوي داسې حکمت منشته

له دنيا تېر شو چې مرسلان محمد دى په واره کلا ن
اولين و اخري ن بل محمد منشته

دا شيطان د ملکو پاچا و عرض و نياز يې جاري په هر چا و
پاک الله ته داسې بل څوک ملامت منشته

ته درياب در حمت يې جباره ته رحيم و کريم يې ستاره
محمد نور وايي چې تا غوندې رحمت منشته

الهي وبنې محشر کې امتيان د نبي
زه يې قربان شم ترجمه کلمه خوان د نبي

له حقه راغی جبرائیل نبي ټی ونبود فرمان
لار شه منحراج ته له تا کيږي دامت پسران
ملايان وايي چې راغلی دی فرمان په نبي

چې دوزخونه يې کړل تيار او د قهاره ځني
امربه وشي په کفارو د ستاره ځني
په کې به سوزي لاس تر ټلي د بنمنان د نبي

په کربلا کې شهيدان شوا مامان ووکلان
د دوی له رويه به خدای وښيي اصلي امتيان
له دنيا وچې شونډې تللي فرزندان د نبي

الهي ومې بنې ته د محمد له رويه
ویره مې کيږي په محشر کې له شيطان بد بويه
محمد نورد وست کني پېشوا غلورياران د نبي

سروخرامان پيدا ٿي نوراني
سرديد ٿي دجهان خوك نه لري ماني

سلطان و سڪندر- سليمان و پيغمبر
چي تخت ٿي ٻه هوا کي رب و کري ملائي

شيطان پيدا له دود ٻه خنڀله و مردود
رانده ٿي که شيطان اوس کري پڻي ماني

شيدات و که نمرو ٻري گنڻ شوشو
چي غواشو پيروان ٻه خنڀل گلان کاري

عيسيٰ و پيغمبر دپاک الله دلبر
جنت ملايک ميور که دوی و پرو آسماني

اولاد د حيدر ٿي لمسي د سرور ٿي
که حلامي کري محمد نور د محشر له حيراني

نه دولت شو حاصل نه رضا شو خدا د دنیا په سودا کې شوم باقی کدا
* * *

دنیا دارد ولت مند په دنیا لري عزت په غریبو وریږي معشر کې حمت
چې پنځه وخته لمونځ کړي په جمع اداء
* * *

بېلما زې ده بلا خدا دی مگر بېلما زې له بې لمانه هر دم بد بوي خېږي بیا
له مرګي ویره وکه چې راشي په ستا
* * *

ګند کچکول که تر څنګ ته دې ځاګه ملنګ هر دم ساته ناموس له غمانه په څنګ
درحمت یو ذره په ستا وشي صلا
* * *

که دیدار درب غواړي ته ځان که شب خېږ دواړه سترګې له بدو هر دم کړه پرېږ
که دیدار درب غواړي ته ځان که مدد
* * *

څه مخلوق په دنیا نه لوي کور وکفن خوګه یې نه وی اګاه شي یې غسله
ژوند وړی نوم پې دوی کېدی کوه نلام
* * *

محمد نور هر دم ثنا وایه درب هم غفور و رحیم دی یو نوم یې غضب
تمام عمر یې تبې شو په خوب وځندا
* * *

زه يم مجنون له تابه دېر شمه خوشاله ماته ليلى د زلفو بوى راوړه شماله
* * *

مجنون ويلى ته کوچى زه شهزاده قيس مې دى نوم پاچا زاده
اوس د ليلې د درملنك يم ښه فى الحاله
* * *

مجنون ويلى زه پاچا ومه د روم د مور او پلار پيدا وم ماشوم
زه يم وژلى د ليلې سترگو ماله
* * *

ليلې ويلى اى زما ياره مجنونه يوځلې راشه جگر خونونه
نه مې يوځلې سپينه خوله دركړه تاله
* * *

مجنون ويلى كه هرځولې ده توره ته يې زما په سترگو كوږه
زما او دې ياري ده شوې بې دلاله
* * *

مجنون ويلى په ليلې پسې روا شو ورسې دېر هم سرگردان شومه
په يوه دښته كې ليلې ټوله ماله
* * *

ليلې ويلى مجنونه ياره ويره مې نه كوي له پلان
په زندگانه مې سر راكېږده دم درجاله
* * *

په زنگانه يې نه وينده شومه کړاره هيڅ خبر نه شوم د دنيا له کاروبار
د بڼه کې پروت وم درته وایم سروکاله
* * *

تل مې له دې شور اپورته کال ته لیلې مې راغله لور ته
معنونه جگ شه چې خبر نه يې له حاله
* * *

نه شوې ملانه شوې فقیر شه دامنگیر د دستگیر
خه دې حاصل کړه محمد نوره يې کماله
* * *

راغی دلبر قدم اخلي په سناز
زلفي په مخ صنوبر کړې دراز
* * *

نشته باز خواست ته له چاکرې پوښتني
ورک شومردان اوس دوران دی د
ډک شو وطن له دوس و غـمـان
* * *

دېر جواهر په درياب کې کړي شور
بڼې فېرودې په ايران کې دې زور
لعل بدخشان بڼې طلا د درواز
* * *

کس وناکس بې پروا کړي دباب
جنت وملت دې به ناست وي ارباب
وېنم ټپوس په ځای ناست دې د باز
* * *

څوک په ازل کې پاچا څوک شو خان
چا په ازل کې ورک کړ خپل ځان
زاغ چې شي خان ته له چاغوارې نياز
* * *

هر څوک بازار کې سودا کړي د ځان
چا خرابا د کې برباد کړو ايمان
چا ويوره مشک د چا برخه شوه پياز
* * *

څه محمد نوره دامن کړ شته د غوث
چغ کړه شيطان نور دې پاک ساته نفس
شعربه دې شي په دعا د سرفراز
* * *

خدايښ و جانانه په تنكي مخ دې افکاره کړمه
نوره به درنه کړمه خوله اوس دې هوښياره کړمه

زه یمه گل بلبل مین دی په گلانو
د عطرو بوی مې مدام خپړي تر زلفانو
لکه بوراسینه په گل باندې اولره کړمه^(۱)

هک ویل چې زه له قهره درته رېږدم
سر مې په تا اینه دی کله به دې پرېږدم
که لاس مې برشوسپینکی مخ به دې شودیاره کړمه

جلی ویلي زه له گلونه تنکی یمه
یاري دې ته کړمه وېرېږمه کمکی یمه
کورته رانه شی خپله موره پېره داره کړمه

^(۱) داکړی داسې ثبت شوېده:

زه یم بلبل جلی خو همل ده په گلانو
د عطرو بوی مې مدام خپړي له زلفانو
لکه بوراسینه په گل باندې اولره کړمه

هلك ويلي جلی ته له مانه لري ګرځي
 په تا عاشق یم ولي ته له مانه علي ګرځي
 وېره مې نشته نه پرواله چاله ډاره ګمه
 * * *

جلی ويلي زه به ځان ګم درنه ستر
 ګورکې به کيڼم چې په تامي شي ډېر قدر
 حرم مې لري دی زه به ځان په کې ايسار ګمه
 * * *

هلك ويلي زه داستا د در غلام یم
 درته ولاړ زه همېشه لاس په سلام یم
 زه به ګېلي او ګوزاري له خپل روز ګاره ګمه
 * * *

جلی ويلي زه به ځان درته سينګار ګمه
 پلوه لري تابه مور په خپل ديدار ګمه
 که شوي غلام نه څو ګډه درته ستياړه ګمه
 زه محمد نور فقير ولاړ داستا په در یم
 خبر مې واخله خدای دپاره در په در یم
 ثنا و صفت دې همېشه له خپل گفتاره ګمه^{۱۱}
 * * *

۱۱ داکړې داسې هم ثبت شوي ده :

زه محمد نور همېش فقير داستا د در یم
 داستا د لاسه جلی ډېر زېړ د در یم
 ثنا و صفت به همېشه له کرد ګاره کړې

دلبر مې مروردی نه راځي
دامور حنوابه ياران مې پسې ځي

* * *

ياران مې شوروان زه لانا ستيمه حيران

دربار کې يې بندي يم نه راځي

* * *

څوک خوري پلوحلوا زه لانا ستيم بهنوا

قسمت مې شو جوارې شوتل سوزي

* * *

څوک لري کمخوا اطللس په دنيا کوي هوس

دوستان دخداي پراته دي په پوزي

د مجلس ياران موڅه شوو تورو خاورو کې وړا شوو

* * *

په كفارو گډه شو شور په هرځای کې بل واور

امام به ورته ووځي له سوري

* * *

زه محمد بنور گدايم په درې دې شيدايم

ويريزم شيطانان نه کړي بازي

* * *

نن مې په چمن کې خلكه دارنگه اسراروليد
له هرې غنچې تاو ماد تور و زلفو مار ولسيد

* * *

ونه د چنډر ده په هر بناخ کې يې ماران دي
حای دی د زمريو ترې چاپېره بنا ماران دي
په نوم د کوم پاچا ماد اصيل چنډر و باغ وليد

* * *

حان مې پسې غل کړ ماويل چنډر و صنوبر راوړ
دېر هول مې وکړ ماويل خبر به د دلبر راوړ
هيڅ په لاس را نغله هغه باغ مې لوی ايسار وليد

* * *

وايي کتابونه چنډر نشته اميرانو کې
نه په بنا پېر وکې نه هم شته دی په ديوانو کې
شته دی کوه قاف کې ترې چاپېر مې اژدهار وليد

* * *

هيڅ په لاس را نغله هغه باغ مې سرفلک ونا
تاوې ترې پنچې وې هوبازوې وينم کلک ونا
بخت زما ویده و د باغوان بخت مې بيدار وليد

* * *

باغ دی د خوبانو مېکې ناستې بنا پېرې وې
قدلري زيبا غونچې باريکې ملا نړۍ دی
نه مې په جهان کې داسې گل داسې گلزار وليد
تل داد و فرياد کړي محمد نور په زړه بيمار دی
وی بېنې خاونده امتي دوست د چار يار دی
روغ درته بنکارين مې ماي زړه باندې پرهار وليد

وڪوره مجنون ته مرور شوله ليلي
خوڪ به يې پخلا کازره يې ډڪ دى له کيلي
* * *

وڪوره مجنون ته مرور شوله بيا بيان
وږي تږي گرځي دى له غمه سرگردان
پلار به يې ويلې خدايه چاته ڪرم هيلي
* * *

پېښ رسول الله شود مجنون په کورستان
وييلې يارانوکه يې مونږ وکو پرسات
سوال يې رب ته وکړ دوى ژوندى شونک سائي
* * *

سوال يې رب ته وکړ دوى ژوندى شو په جهن
ام شوله خدايه دوى شوستوري دآسمان
دارنگه عاشق شه که صاحب د کما يې
* * *

دوه ځلي په کال کې دوى کوي سره ديدن
شي غاړه په غاړه اور يې مړ شي د بدن
ستوري داسمان دي په ماښام کوى شغلې
* * *

زه محمد نور کوم تل صفت د عاشقانو
خدايه ما حساب کړې در رسول له امتيانو
په شعر کې يې شاعرانو ته راوړي مسئلي

ليلا له ډېره نازه خوځوي زلفاني چنگ
چې مخ ته يې نظر کړ زړمې وکشي بيا له زنگ
د پاولوي خېژي شرنگ
* * *

راووته له کوره هسکه غاړه ملاله
زړې دى رانه وړې دى له خياله
ورپسې ورشه دلاله
د پاولوي خېژي شرنگ
* * *

راووته له کوره قدم اخلي په ورو ورو
عاشقان دي راوتلي سيل کوي په نندارو
ساقې ورته ولاړې وړکوي پيا لې د بنگ
راحي مسته بېنارو
دمستې په ډېرو
د پاولوي خېژي شرنگ
* * *

راووته له کوره قدم اخلي په هنر
مخ يې پټ که په سالوکې په آخر
يوځلې خو لکې راکړه بيا مې مرکړه هغه دنگ
سيل ته ځي په مازيگر
داد بخوبنوده افسر
د پاولوي خېژي شرنگ
* * *

زه محمد نوريم قريشي مل د چار ياريم
په مدد د محمد کلمه کوي د سرداريم
مکان مې غاړې آباد دى اوس يم پر توپه البشنگ
له ربه شکر داريم
په تمه د ديداريم
له پاولوي خېژي شرنگ
* * *

غم شوبه ما دېر خدای به گاندي تېر
داغیر و غمازه شورانه چا پېر

پروت په پېښور کې احنون دروېږه
څنگ کې یې رحمان دی رب ترېنه ^(رضنا) رضه
جارد پیر باباشم پروت دی په بڼېر

زوی خود اصحاب دی عاشقان و عارفان
دوی دي نازولي رب مابندي دي گرځ
نور اولیا و الله راغله د پنجشېر

ورېپ مهماني کړه غوښتی و رحمان
جوړ یې ساماني کړه دوست د پاک سېخان
پروت دی په درگاه کې وغوړېده شېر

راغی د پردونه دېر و نعمتونه
لنگ په رنگ لذت وښه و شېر برنجونه
لاس خود پردونه هلته شولو تېر

واوری شاگردانو زما د خولې خبرې
تاسو ته چې وایم در او مرغلرې
پټه خزانه ده د محمد نور شعر

عمر مې تېر شو اوس خوگرځم د زړه سره ناست يم له فکرو سره

بند مې شونږ نصيب

خواني زما شوله عبس نه مې خندا نه مې هوس نه خوموړ شومه په نس

مشوتل سوزی زما خوړاک شوله ترو سره

ولې مې نه وړکوي پلاز مورخوبه نشي له ازاره داخوت شوې کناه کاره

څه به ووايي پاک رسول ته جوابو سره

دختکي په شان پخه شوم اول ترو و م اوس ترخه شو اغزي واورې چې وځي

تاود وجود مې ځکه خپن ي له مېرمو سره

اول خبروي د لک اوس خوخيږ شوي د لک څوک خبره شو په درک

نېستې و هلي خوانان گرځي هدير و سره

داقراويل به مې شانه کړم سترگې به قورچې په آينه کوم شونږی به سري په دنداسه کوم

د محمد نور سلام ته ځم له مصر و سره

ماسوال وکړ ساقی ته په لاس يې رانه کړې بيالي ربه چاته کړم کېلې

لاړم مېخاني ته شرابيان ناست و خاموش وږته ساز وچم وچوش

څوک مست و، څوک مد هوش چا و هلي نوالي

ماسوال وکړه معفل کې چې مې چېرته دی دلبر هېچارانکه خبر
خرابات به پسې چاڼ کم که پیدا شي نیک سیالي، به چاته کړم کېلې
* * *

ماسوال وکړ چې نیمه پياله را کړه په ساقی ستا احسان به وي باقي
قسمت دې په کې نشته که روانې وي بیالې به چاته کړم کېلې
* * *

زه محمد نور مریډیم د بغداد غوث الاعظم شاگردان مې دی محکم
په شعر مې لاندې کړي د شاعرانو رسالې به چاته کړم کېلې
* * *

پروا مې نشته نوراني مخکې سردار لرم نه چا سرکا لرم
* * *

جانانه زلفې دی ماران دي سرونه یې چنگ کچه ماران دي
دېر یې خوړلي عاشقان دی
زه یې خوړلي عین ترسره پورې زار لرم
* * *

په دنیا ډېر درد و بلادي منع په حکم دمولا دي
په دې خبر امسي ملا دی
زه خوب کوم خاوند له خپله پیره دار لرم
* * *

نه مې اسیانه مې وېتی شته نه مې کلا نه مې پټی شته
نه مې اوبان نه مې کټی شته
بیم شکر دار روزي رسان پروردگار لرم
* * *

نه مې کسبت نه مې پاکي شته نه مې شانه نه مې بياقي شته
نه مې پيسې نه مې نايي شته لکه گنجې په سر کې پاس يوزې تار لرم
* * *

زما شناکېل دکلاب دی خکه ديدن دده شواب دی
صفت يې کينلی په کتاب دی تن وېدن ورته په مخکې پيره دار لرم
* * *

زما استاد د پرويار دی همېشه سم د دين په لار دی
ماخوږ يې کړی ښه ديدار دی ملقه مې غاړه کې د تور زلفو مار لرم
* * *
زه محمد نوريم پاروگر زړې مې ډک دی له منتر
راځني تخني جا دوگر شينکې توتيان مې شاگرد دی ښه لرم ^{کفتار}
* * *

پروت يم بيماره په پرسان زما دلبر نه راځي بيا يې خبر نه راځي
* * *

داد خوږافه ارمان هر چاته په پيره راځي
د دنيا يې کارونه هر چاته په ناچارۍ راځي
هغه دوران مې د خوږافه بېرته په سر نه راځي
بيا يې خبر نه راځي
* * *

بدنه نښستي ده په هرچا باندې چې راشينه
هرڅو کڼه به چې خاندې دهرچا به منت بارشینه
چې سړي خوارشي، نمک خوړوته نوکر نه راځي
بيا يې خبر نه راځي

داد ولتمن که وي نادان زه يې هوښيار گڼم
سبب يې دادی چې دولت يې اعتبار گڼم
دخوار سړي خبره ټول کې برابر نه راځي
بيا يې خبر نه راځي

له دنيا ولاړ بړکت، که هرڅوکې حرکت
سړي به ناست وي مخامخ بیره يې کېږي غيبت
دکل يوم بدتر دی ځکه بهتر نه راځي
بيا يې خبر نه راځي

خال دې کوتره نور اوږبل دی وينم جال دی
دا ستا په زړه کې رنگارنگ وينم خيال دی
چې بخت دی خوارشي هغه باندې په کوتره راځي
بيا يې خبر نه راځي

د محمد نورو خولي خبرې مهول هنري
 د هوبنيارانو په زړه کي شات و شکر دی
 جس چې پيدا شو اوس په لاس کي چاندي زړورتا
 بيا يې خبر نه راځي
 * * *

دوه ورځې ژوندون دی له موږ لاره ميغاڼي بيا به رانه شي ځواني
 * * *

چې هلك ومه زلمی شوم په خپل عشق کي لېونی شوم
 هيڅ اوس نه پوهېږم خزاني ده که پيري
 * * *
 که بنده يې بنده کي کړه که کنده يې کنده کي کړه
 د فاني دنيا نه ورې خوشې دفتر د شيطاني
 * * *

که پاچا د کل جهان شي يا رستم د زمانې د علواو العاسو به کړي وکې خزاني
 چې چپا ودر کي راشي نه خاني وي نه سلطاني
 * * *

ظاهر جامه کي پاک يې په کي گرځي نه پاک يې
 په نړۍ يې دروغجن کلمه وايي زباني
 * * *

معنې لري لوی سفر تر سبه واخله د معشر
 يې توښې منزل دي گران دی هلته نشته وداني
 * * *

دامرگی دی هکوره حک " گوراو کفن دی وینم شک
یادی مورو مار خوری یالیوان بیابانی

که کلی جوړ کړی د فولاد په دولت موړ کي چل اولاد

که کوه قاب شي بیا به وران شي بیابانی

وراندې وروسته وکه فکر تل ثناوایه په ذکر

خبر شه محمد نوره کړې اخر پېښه پمانی

تاکله ایمان تېر کړ چې قهقاسره خندا کړی

کمبخته خه بلا کړی

د عوه کړې د شپږۍ په لاس تسبیح بیره دې لویه ته ناوړی له بد خو

یوه وړخ به په تخته باندې بریښي پروت یې بد بویه د سپی په شان سگ موی

چې کینې په مجلس کې غیبتونه د بل چا کړی

" حک - حق

ٻي علمه شيخي سخته چي ڇوڪ ٻه ڪي عمل ڪا شيطان وري باند ٻي چل ڪا
پري مال ٻي ترسترو ڪو پوري منبه ڪا دي ٻي باند ٻي قل ڪا
دز ٻه تخت دي ناست دي له شيطان سر سلا ڪري

ٻي علمه شيخي ڪاندي ٻه ڏوڀر ڪوي عنوان خبر نه ٻي له خان
دي رت ٻه ڪي امي وي له ده تللي وي ايمان دي ڏوڀر وي ٻه سامان
ٻي علمه شيخي مڪره خوشي خان به دي گرا ڪري

ظاهر جامي ڪري سڀني باطن توري لکه خر ٻه خان نه وي خبر
لڙ لڙ ڪانه شي ڏوڀر شي دي پڪي ڪافر مرتد شي خانور
سنت دڙ غوبن و پوري وهلي ، الا الله ڪري

ٻه زره باند ٻي ٻي تون جامي ڪري سڀني دشمن ڏاڪاري ديڻ
شيخان در پسي خل دي خپل ايمان به ٻي تالا ڪري

غائبون دي وتلي توره ٻيره دي شوه سڀينه خبر نه ٻي له دينه
ٻه زره حرام زاده ٻي خلڪ تهر باسي ٻه مينه ظاهر خلکو ڪي ڪمينه
دعوه ڊنڙ ڪي ڪري لوي ٻه ٻي لاند ٻي غلا ڪري

ٻي علمه شيخي ڪاندي ٻه خان واچوي خادر خان ٻه ڏي ڪي معتبر
هر چاته احوال ور ڪي حوار غريب ڪاندي خبر چرڪان ڪري برابر
چي نيمه اوگره و خوري پس له هغه بسم الله ڪري

چې هرکلي ته لار شي حواله کاندې چرکان په خواړو غریبان
 ملک ته خبر ورکړې چې راغلي دي شیخان دوی خان کړي بزگان
 عجیبه فوځ داری ده میمايي په هرکلا کړي
 * * *

نوربس کړه محمد نوره ثناویه د غفار ایمان دې نه شی خوار
 پېشوار رسول الله دی ورسره څلور کبار درې غواړي دیدار
 مولادې په جنت کې چې خدمت د هر ملاکړي
 * * *

عالم ټنگان شول وار په ویم په بازار د دنیا نشته خرید اردنیا
 * * *
 عالم ته گوره بې له دروغونه رښتیا نه وایي سل غواړي او یانه وایي
 سترگې شوې سپینې عالم ټول چې شوق تار د دنیا نشته خرید اردنیا
 * * *

مال به یې خپل وي پرې قسم کړي کمایي لپاره غرق شو دنیا یې لپاره
 اهر دی کوچ دی تور لحد وینم ایسار د دنیا نشته خرید اردنیا
 * * *

دولت یې دېر شو ټول عالم سود خوړ شو خدای ته یې مخ تور شو
 د سود پیسې یې په کاله کې زهر مار د دنیا نشته خرید اردنیا
 * * *

دکان ته ورشی یو روپی په تاڅلو کاندې زړه به د تاتو کاندې
 د درې پیسو سودا به درکړي دی په کار د دنیا نشته خرید اردنیا
 * * *

چې جهاد کښني رښتيا پرېږدي دروغ جوړ کاندې په شرع يې روغ کاندې
غم کې دې ورکي سره ليوان دی کاردارد دنيا نشته خريدارد دنيا
* * *

حاجيان چې حج وکړي مخ بېرته راوان شينه زمري وي ښاماران شينه
چې بېرته راشي بيا ترې جوړ شي اژدها دردنيا نشته خريدارد دنيا
* * *

محمد نوره ته چې خلکوته شعرونه وايي پند نصيحتونه وايي
ته قريشي يې ځان ساته له بدرفتارد دنيا نشته خريدارد دنيا
* * *

ليلا دکلوونه لکه سروه حرامانه څښي بلبله دبوستانه څي
* * *

ليلا دکلوونه ښه ښکاريږي په چمن کې هڼکامې يې هر وطن کې
مخ يې شغلې کاندې ټيک يې ښي په اوربل کې زړه مې وړي خندل کې
چې ووځي له کوره شال په سر لورې دامان څي
* * *

ته لورد نامسلم زه جلا د خان زوی د خون کاريم راغلې په دې ښاريم
شپږ وروڼه مې دي تللي دازه اوم په زړه افکاريم له خدايه طلب کاريم
نامه دی شمائله منقاره دې په سامان راځي
* * *

دعاده د فقير زه جلا د خان دلته مې کار دی موښد زندگي مې پلاردی
غونچې يې جوړولې پوهېده بخت مې بيداردی له تاسره مې کار دی
چې جوړ يې بيان مې که شمائلې په مکان څي
* * *

پسات دی په زمري کپاکوم سړی په کپایسار په مخ به پریږدی اغیار
ته ووځه له زمري نه چې دی وویښ دیدار په زړه یم ناقرار
که ووت د زمري نه د خونگازو جلا د خان حې

جلاد و شمالي سره و که مصلحت ها کړی ساعت
ورځه نغاړه ماته که خبر که زمانه پلار نن وځم له دې غار
دا کار چې جلا د خان وکاوه مخ په بیابان حې

یوه وړخ به خلک وايي محمد نور پروت په تخت د کفن ورکړی شوه دی
اسموند الله وايي په خوله یې کلمه ده له شاتونه خوږه ده
ناڅاپه به غوغا شي محمد نور وکله ارامت حې

د نفس له لاسه ځل عالم دی سرگردان

ربه دخیر وکړې باران

باران دخیرته خونازل کړې دغه مراد زموږ حاصل کړې

ستالوی دربارته په دعا دی مؤمنان

ربه دخیر وکړې باران

سرفی کال دوچ کالی شو دهرکندان وینم خالی شو

په قېمتی باندی خوشحال دی دوسان

ربه دخیر وکړې باران

د کورې منځ لکه سره زرشو گني والا باندې اختر شو

" " "

ربه دخیر وکړې باران

خبره تېره له حجاب به موبزه هندوانو ته محتاجه

پیسوته ناست دي رنگ په رنگ دکانداران

ربه دخیر وکړې باران

پاچا خونه دی سلامت زموږ اوښتی دی نیت

خانان بورې خوري موبڼ دتوق په ارمان

د محمد نوردغه پيرې په زهيرې شو غږونه درست پرده ډيرې شوه
 دعاته دې پورته کړي لاسونه مؤمنان
 ربه دخير وکړې باران
 * * *

زه په هغو شرابو مست دين او ايمان خرڅوم
 په سودو زيان مې د چاڅه زى «۱» په جانان خرڅوم
 * * *

ساقى ژر راوره باده کړه ، پوره خنپله وعده
 چې پي کړم نوش په جم وجوش زى «۲» په دهان خرڅوم
 * * *

په خنکدن کې مې په خوله کړه راخالي شراب پياله
 تن و بدن شراب کفن په کورستان خرڅوم
 * * *

پيسې ورکوم دروگومر که يوه پياله شي ميسر
 چې خريدانې شي پيدانه پي ارزان خرڅوم
 * * *

سنگ پارس لعل و کېميا که وي په لاس کې د زيبا
 واړه جهان دکل اندام په يولسان خرڅوم
 * * *

(۱) زى - زه پي

ٻي بڃته يار نه شي ٻه ڪار ڇي له لقمانه وي هوسيار
 ڇي بڃت ٻي سم وي صد دانا ٻه يونا دا آخر قوم
 * * *
 ڪه محمد نور لري تالي^(۱) ساق ٻه ورکي^(۲) بيا پيال
 ارمان مڻي دادی ڇي ڇنڀل شعر ٻه نا انسان خر قوم
 * * *

يه زما شا خوبانه لڙ ٻه ماشه مهربانه
 نه ڇا ڪروب ستاد درباريم مراد غوار ٻه له مٿانه
 * * *
 دامڻي برخه ازلي دی ٻه دنيا مڻي لاس خالی دی
 ڇي فقير شمع چاته ورشم چاته ودر ٻين مڻي حيرانه
 لڙ ٻه ماشه مهربانه
 * * *

عالم مٽول شور شوت خور صرفه نه ڪري پلا ٻه ورو
 ڇي حرام ورته پيدا شي حلال نه بن دی ٻه زبانه
 لڙ ٻه ماشه مهربانه
 * * *

(۱) تالي - طالع

(۲) ورکي - ورکري .

قاروڻي دولت پيدا شو ٽول ٻه ختوڪي برباد شو
دادولت به شي ميراث او سرايون به شي وراڻه
لڙ ٻه ماڻه مهربانه

نوم دڀ خورشوپه جهان غر دڀ لاپتر هندوستان
نوم دڀ محمد نور شعرگوي دڀ شوه افسانه
لڙ ٻه ماڻه مهربانه

نه توتي دلگيريمه بند ستاپه حنڀايريمه
غوغ د عشق ٻه تيريم ٻه ضميريم راشي راشي ويارانو

مست ٻه انا الحق شومه ياره ملامت شومه
زرڪرئي ملايانو و ياران سومي خلاص ڪرئي له دي داره

ٽول ٻه وينو سوريمه زړه ڪي هم ناسوريمه
راشه يه طبييه ، عنقريه خبر واخهله د بيماره

ته بنده مغرور نه شي له خاوند به دور نه شي
ته بنده ڪنده ڀڄي ڇي رسوانه شي له واره

رابه شي حزان وران ڪري گلستان
شور ڪه بلبلانو ٻه سوران ڪي له گلزاره

ته بنده غافل فيں خوبه ژوندى تل يي
راشه محمد نوره واخله نوره شيطان مړ كړه له كوزاره
* * *

خوند كوى تاته كتل تل تل زلفي لري الو ول ول ول
* * *

خوند كوي بوسه يه پياله د شراب سازوي آواز وي كباب وي رباب
ورمه پالنك ته به چل چل چل
* * *

سپ ده كه زنه داستا په دق نيكسى دى كه ستگي داستا په
غنم دې كه ماسره مل مل ، مل
* * *

خوند كوي چين په جبين د نكار سوال نه جواب وي نه دارا و مدار
وران به كي واره به چل چل چل
* * *

ماه كه فلک دى كه جن كه ملك امر كه قمر كه سما كه سمك
پاقي به نه شي يو خُل خُل خُل
* * *

دوره خاطر كه گرد و غبار تيره به شي وار د خزان او بهار
نه محمد نور كنم غزل غزل ، غزل
* * *

عمازه در به کرم ضامن چي سرمي خلاص شي

مه کړه سستم دلبر به راشي

مه کړه سستم خوار شي بيلته ودي ويستم زه له ژوندونه

که چيرته مړ شم دان ما خون به په تاشي

رويل بيلتون ته نه خلاصيرې مړک در پسې په چانازيرې

راشي اجل لکه توپک کوزار په تاشي

د اجل دی لکه توپک هر بنده ته ايښی دی دک

که اجل نه وي خوشي درد غوندي به لاشي

رويل عمازه ته مه دار بېره * * * کپنه تر خوانه مه بير بېره

ته مه وېر بېره دغه دار به دي دچا شي

خوري شاعران د زړگي ويښي مست غږ يږي د چا د مينې

چي د شاعر غيبت کوي هغه دي خوار شي

دېر شعر گويان شو په جهان هريو صفت کوي د حان

شعر چي برابر نه وي ديف يې ترې خطاشي

پاس د زړگي په تخت مې ناس ^{دی} نه مې پرېږدي کافر خناس دي

صبر کوه چي محمد نور ماما وزگار شي

جام دساقی په لاس کې ورکړه زما بياره
ماله شربت دمیوراوره له — بازاره
* * *

شراب دې راكړه ما پې حُان كې خپل بې هوښه
په هېڅ شي خبر نه وم ځكه كړځممه خاموشه
دغم پيالې دې راته ونيوې د واره
* * *

ستا د شرابو په دوستۍ كې مې رنګ زېږشو
ارمان مې دادی دځوانۍ دورمې تېر شو
هستي نستي راته حاصل شوه له دیداره
* * *

ستا د شرابو په دوستۍ كې شوم بې هوښه
ارواح مې تاپسې ده تلې يم خاموشه
حُان پر هېڅ كار كې د عاشقوله ازاره
* * *

بنارونه ډېر دي پېښور ښار كې لستانه
ښكته لندن دی منځ كې پروت دی هندوستانه
پیدا به نكړې كابل جان غونډې بل ښاره
* * *

جام د شرابو راله راكړه په مستۍ كې
تروتنه شوم د خوبانو په دوستۍ كې
چنگ اورياب راته غږ يې ترسهاره
* * *

ستا د شرابوپه مستۍ کې مې رنگ تور شو
خدا پر و جانانه د زړې زور مې زود شو
له خمارو ستړگو دې زار شمه زر واره
* * *

زه محمد نور په طريقه کې د چشتي یم
د کلمې له برکته په مستۍ یم
له قدمونو نه دې خار شم بزړگو واره
* * *

شمه زار له هغه یار چې له نورو نه پیدا یې
هابه کړم چې دلبر راته وایي
* * *
ستا د عشق په بازار مې غم شو په برخ
کړم ارمان او به ولاړ یې له ورځه
زه مجنون د لیلې شوم هوا یې
* * *

سرو کال کړم ځېدم په بیابان وپه دشت
نوش مې نه کړه پیاله چارانه کړه په شت
زه مجنون د لیلې شوم سودا یې
* * *

په عالم کې دې حان رانه پټه که دلداره
ولې شوې یې وفا زما یاره
سبا حرم ستاله در یې نوا یې
* * *

محمد نوريم فقير غازی آباد کي لرم مڪان
 شعر مي ڇپور شوپه قوم د افغانستان
 زه فقير يم کومه ځځدايي
 * * *

کوم بازار ته لاړلپ د مشکوپه سودا
 ماته خبر راوړه باد سبا

* * *
 وويل نسيم چي مشک مي راوړه له ختنه
 وخت د صبح دم دی زه دې څارشم له بدن نه
 زه ېې وفاته يم ته غفلت کړې ېې وفا
 * * *

ما ورته ويلې چې دامشک دې خنډوې
 چاته دي راوړي دی اوچا شې ورکوي^(۱)
 ده راته ويلې ځنل دلبر مي دی شيدا
 * * *

وويل نسيم چې دغه مشک مي دي قېمته
 لال و جواهر ورته حيران دی په صفته
 دغه خوشبويي ده هر بيمار لره شفا
 * * *

^(۱) چاټی - چاته ېې

ماورته ویلی دا قیمت بی کرم سپوره
 ان ترکوه قافه درست وطن به کرم پره
 رب نه به یی غوارم که بیگاه وی که سبا
 * * *

خومره عمرتې شوزموښنه ترا دم
 وړاندې وروسته کورم چې راوړن دی بنیادم
 بیرته خوک راغله که بنادي ده که جفا
 * * *

سوال کله قبلېږي بیګانه خلکو په در
 راشه محمد نوره ته له حاله شه خبر
 تل ګوه زیارت اول دمور بیاد ابا
 * * *

لوبه

زمالالی دې ژوندی وینه که دی په هر وطن کې وینه
 دی دې مدام خوشاله وینه که مسافر د تور دکن وی رابه شینه
 * * *

عالم توت را باندې وایي داسې خونه وایي چې سنايي
 غماز مې کومې خواته بیايي دتومتور ابادې وشو بارانونه
 * * *

یلاویده ده په پالنگ خوشبوی خېږي د لومنگ
 پیره داران یې دي ترخنگ مسته ویده ده لالی شال پې غورپه
 * * *

(۲) بی - به یی

لالیه وړاندې شه لارځوره په نالیدلې لارمې بوله
 بل دی ریبارخان سره بوځه وطن پردي دی چې غوښتوینه

 محمد نور شعرکې شو سلطان واره واره یې شاگردان
 یمه توقي د کوهستان د اتمندلی په طبله دورغز وینه

له هنده راغله شنه قوتیان دیار دیناته
 ناست په ارمان دي بهرته سلی نه شی وطن ته

 زما جانان دچین په ښار کجری مگومنه
 ما د قاصد په لاس لیږلي حوالبو نه
 که زه راغلم خبردارمې شه مردن ته

 زما جانان د یوحنا راشه په حضور
 شهادت مې وایه چې غماز لرم ستربور
 اوبه به څوک را کړي حیوان یم ځنکدن ته

 مشک و غنبر عجیب قیمت لري بسیار
 وویسې ورک و مه یارانو ښار په ښار
 هغه نافه ده چې آهوتې وړي بدن ته

مشک و عنبر مې ورته راوړل له خستنه
 ورپسې ورک و مه یارانوله وطنه
 دازنگبار مې دی جوړ کړی یار کردن ته
 * * *

نه خودې زړشته نه دې زورشته محمد نور
 کلمه وایه خوله دی ډکه ده له نوره
 ځان که سمبال توبنه به څه یوسې دفن ته
 * * *

دوبار به نه کرم د سین غاړې څو چې باغ مې جوړشی رانی یوسی^{۱۱} سیلاو
 * * *

ته د سین پورې زه راهوړی دلبره ولې راته ځورې
 اوربل جاله که د واره زلفې تنابونه
 * * *

تپینکه مې ونیسه له لاسه ماله دې سین نه پورې باسه
 ولا مېوزته یاره واچوه لاسونه
 * * *

بل ته دې مخ ماته د خټې که^{۱۲} دلبره مخ دی رانه پټ که
 زما یادیري یاره ستا شینکي خالونه
 * * *

د اېت مین یم پټ به ژاړم دلبره تش دیدن دی غوړم
 زه محمد نور پېچاره نه وایم حالونه

^{۱۱} رانی - رانه یې ، (۲) که - کړي

نشسته دی شانی زما دیار په مهر ویا نو کي
خوږ یی دی صفت په گرد جهان هم په آسمانو کي

شو جهان پیدا دستاله رویه مشرف
رب په تا عاشق ته خو معشوق یی د رب
سپین بدن تر کس مخ هلا یی دی په هلا نو کي

ته یی اولین او آخرین دوست د اکبر
زوی د عبد الله یی هم ته یی پیغمبر
یی ادب دی نوم اخستی نه شم په زیانو کي

ته یی مروارید په دریا بونو د رحمت
دین دې دی روښانه موند قبول کړی په خدمت
پاکه کلمه دې ده جاري په کل جهانو کي

وخاته معراج ته محمد له قال و قیل سره
عرض و نیاز یی و کړ محمد د رب جلیل سره
ور یی مهمانی کړه شېرو برنج په لامکانو کي

دولس لکه دیارلس زره دیارلس دریابونه یی
والی کتابونه په سرکوب کي دومره غرونه دی
واړه رب جازیب کړه هغه سنک درمضانو کي

ليکلي يې ازل کې زما برخه شوله شعر
 شعري شېرین دی شاعران رانه چاپېر
 دی رنگین دفتر د محمد نور په شاعرانو کې
 * * *

په درې د خوبانو ولاړیمه سرتور
 هردم خیرې گریوان یم نارې وهم په زور
 * * *

مرګی راغنی میاد په ژوند مې وړې حیات
 قصاب په لاس یې ورکړم ده حلال کړم په لور
 * * *

مرګي لارې نیولي کتاب کې می لیدلي
 اخربه دې مرګي کړي د لمرګي په براق سپور
 * * *

ماکړ او کور بېنا کړه ماخان سره همراه کړه
 دارو دسترګور له یم په تا پسې شبکور
 * * *

خوانی کې بخت بیداروم دهرچاسره یار وم
 چې پریوتم له بخته نه زلرم نه زور
 * * *

مرګي نیولي لارې بنده ته څه کړې چارې
 په وخت د ځنګدن کې به دی رنگ شی سوسکور
 * * *

دینا درځني لارې ولاړ د کور په غناړه
 فقیره محمدنوره یې اخربنده د کور
 * * *

من سبابه مي روح شي جدا له قفس

صدا فسوس صدا رمان عمر تپش شومبس

داپيري زهيري ده راځي په هرچا

که په تخت و سلیمان چې ته ناست يې پاچا

يو مرض شي بانه تابه وچ کي له خس

دد نيا په مراد به هيڅوک نه شي سپر

عاقبت به يې مرکز کړي په خاورو کې زېر

دمرداري دنيا چې ونه کي هومس

ته بنده يې گنده خبر نه يې له حان

کاتبان دي په ولي کې ناست شاهدان

دېر حلال و حرام دي تخته کړه په نس

ته اخلي قدم په دنيا کې په شمان

حان ته جوړ کړه ګلزار په کې مه کوڅار

لاس وپېښي که لاندې حان که پاک په اودس

نرزي دي جامې کړې په تن سلطاني

عاقبت به دي خاورو کې کړي مرکز داخواني

آ^(۱) به وري چې دي څه وي په دس^(۲)

(۱) - هغه ، (۲) - دس - لاس

ته په دې بنده گه درب عنواړې ديدار
ای کم بخته بېلمان ته يې پروت ترسهار
دا ايمان و طلا تا بدل که په جس
* * *

داد نيا ده رباط پنځه شپې يو دل
محمد نوره لپاڅني کاندې گيلې
له هر چا به شي پاڅي کي خواب واطلس
* * *

راشه راشه له ما واوره نن داري وکره دگلو
رنکارنگ خوشبويي خپري په چمن کې د بلبلو
* * *
ما کرلي دي گلونه راشه ته وکره سيلونه
گلاب گل په کې پاچا دی بوی خوبه دی د سخلو
* * *

ماناستی کاوه د باغ نور موزي مې وليد ناغ
دازما سترگې وکاري په همد سې تش کتلو
* * *

صفت کېږي دکابل صورت شته په چنډو
چې گل کېږي په اور بل زړه مې کاري په منگلو
* * *

هر يو شعر زما خطبه ده په کتاب کې دارتبه ده
مگردان مارمان دی چې پې نوم دی د بدلو
* * *

چې تېر شوی شاعران محمد نور ته ځای خیران
په اخره زمانه کې نوم یې خور دی د غزلو

که مې نصیب ستاد دیدن شي دلبره څه شی به دې کم شي
ستا په حرم کې شوم ایسانه * سړی ما بنام شوم څو کیداره
صبر کوه چې ماسختن شي

مرکز درېسې دی زما وروڼه بیادی را کاري خوتر کوره
خلک دې مری ته به جهم شي

موږ په هر چاپاندي پورې که په سارا که په خپل کور دی
که مې نصیب کور وکفن شي * ستا په دربار کې څه شی کم شي
د محمد نور قبته لار شه کوره

انتظار ته دې ولاړ یم لیلو که دیدن راوړې
نظر نه کوې پیمار یم لیلو را څخه لاړې

موزي ده تور خلكه ، لیلاده تکه سپینه
په دغه تور موزي کې مه کوه مینه

لکه تور سپی په مستو غوټه کې چینګې دارې

جم - جمع

دا ادم وهو اسره جدا شو عرفات غونډی کې بهر ته یوځای شو

چې باباشي راپه یاد دي بي د غمه ژاړې

مالیدلی جمال د محرویانو محمد نورشیدادی په سرولیانو

زړه مې وړې د حرم ښاپېرو مسکه یې غاړې

زړې دې وړې دی له خیاله راته کورې چشمان دی کپله تورې

ته یې حرم کې پرې جامې د ستازندې

راشه دنده دروازه به کړمه پورې

زه انتظار کې د ستا ته خویینه شوې زما

خلک خو وايي تومتونه په ما سپورې

زه یم تېرله سروماله یو ساعت مې که خوشاله

غاړه غړې راشه په ما وگرځه ته سوری

د محمد پټه سلام راځی تو بېلابل

شا ظلم کارې همېشه راماندې زورې

ددې فاني دنيا نه ټول په ارمان تلي دي

ډېر په افسوس واريان ترې نه شاهان تلي دي

خيبر يې هېر کړي حلیم مښکول يې نه وځالي

دغه گلستان يې واخيست نصيب مې و ازلي

شامردان په شافې سخي ځوانان تلي دي

دانوشپروان و عادل په عدالت کې حاتم سخي و خلکه په سغاو کې

واړه نامدار د دنيا واړه مردان تلي دي

د امير حمزه و غازي و په غزا کې سړي وړکړي و نادرب رضا کې

ډېر شهيدان غازيان پهلوانان تلي دي

مردانو لور کړي دي زه خوشه چيتم شاعرانو شعرو يلى زه نقطه چيتم

د محمد نور په محکې ډېر شاعران تلي دي

لاړه ځواني لاړه په پيرۍ خوشې عيس^(۱) اين ساعت هم دم غنيمت^(۲) ي

تاڅه کړې بنده کي ده چې خېل دي زندگي ده

په محشر کې په جهنم شل يې کوروان يې په چکس

(۱) عيس - عبث ، (۲) اسن - است .

ستاد عمر شپي په شمار کاروان ځي کتار کتار
 تش کالبوت به دې همراي روح دې بند شي په نفس
 * * *
 ياري مه کړه دهرچا بې وفاده دادنيا
 خبرشه محمدنور ياري مه کړه دناکس
 * * *

درشهرناپرسان عجب دم غنیمت اس^(۱)
 مخلوق ناپرسان عجب دم غنیمت اس...
 * * *
 هر سړي وايي بزرگ يم نوښ ته نه گوري چې کرک يم
 ليوه په رڼه گډ شوره وخوړه ليوان
 درشهرناپرسان...
 * * *
 عالم يې دی بې سر ټول گړځي بې وزر
 مخلوق يې بې اتفاق دی هر دله دی په کې خان
 درشهرناپرسان...
 * * *
 هر سړي وايي زه من يم خان ته نه گوري پمن يم
 کشران په کې غوږيږي مشران ناست به وي خپل
 درشهرناپرسان
 * * *

(۱) اس - است
 (۲) نفوس - نفس

عالم يي بي اتفاق دی خپه ترينه رزاق دی
 که څوک وي بي اتفاق ته بېزړه دی پاک بښا
 در شهر ناپرسان * * *
 زه محمد نور شاعر يم په خپل شعر کې ما هر يم
 ته شام دام غمکين يې د بل غم کې سر هېر دان
 در شهر ناپرسان * * *

درياب معني ته مه ځه چې موجوده وهی نيل
 جلب يې خوله کې نه وي سوال يې مه کوه د پيل
 * * *
 زورور په غريب زور دی غريب مخ ورسره توری
 زورور په غريب زور دی درقه وایم د ایل
 * * *
 زورور اوږ او به دی د سوروریاری ښه نه ده
 يادې سېزي يادې یوسي يابه تا کاندې ذلیل
 * * *
 زورور دی معتبر واره کار يې دی بهتر
 ته به ناست يې ورته غلی دی غږ يې به موزیل
 * * *
 زورور غره په تاج دی غريب هر چاته محتاج دی
 ياري مه که د ناکس چې يې پلار نه وي اصل
 * * *
 کن فیکون به کاندې نارې محمد نور پروت دی په خاورې
 اسرافیل دی زورور دی وطن وران کړې په نفيل
 * * *

بند یم په قفس کې د غمازه خلاصیدی نه شم
خپو کې مې زنجیر دی لکه شل په لاره تللی نه شم

لارمه بازار ته په تګانو ګرځو رفتار شومه
خه و ګڼه خدایه طلسمانو کې ایسار شومه
رنګ په رنګ دې سترګې دخپل یار سترګې لیدې نه شم

وختم دلور و غرو سړو ته دیوانه شوم
خلک راپورې خاندې په عالم کې مستانه شوم
ناست د غره په سریم له کمر و راپریوتی نه شم

لاره ځوانې لاره زه په هېڅ نه شوم خبر
داسې رانه لاره لکه لمر د مازیکر
وايي محمد نور شومه سپین بیری غږیدی نه شم

شمه جاره هغه یار له نور نه پیدا یې
هابه کرم چې دلبر راته وایي

چې په سردې کړو شال مخ دې پټ کړوله ماڼی
سبا ځم ستاله در بې نوايي

په حرم کې دې ځان رانه پټ کړلداره ولې شوې بې وفانایاره

نه سوالگر ستاد درگوم حسن جدايي

گلستا کې شوم پېښ شوم په باغ کې ایساږ رب مامور کړم دگل په دیناږ

دغه گل دغه باغ نوراني به د چا وحي

وړاندې وروسته شاعران ټول شونقطه چين نه اخريږي شوم خوشه چين

مذکر مې دی شعر سبه گفتار کړم خدايي

محمد نور دیوانه غازي آباد کې مکانه شعر دې خور دی په قوم افغان

د دیوانه محمد نور شو سودا يي

هر دم مونځ واودس کناچې د مخ نور دی شي پاک

ته دې ځان وکینه خاک

هر دم مونځ واودس دی په مینه په هوس دی پې پاک دې خپل نفس دی

بد بوي له خولې نه ورکړه په غاښو وه مسواک

دنيا خوشې تېرېږي هيڅوک پرې نه پوهېږي نه څوک پکې مړېږي

په هر چا د نيا تېر شو جفت د هيچا نه شو تاک (۱)

(۱) تاک - تاق

په زرو کې زگرشه د کیمیا و کار بگرشه په فکر برابر شه
بي اوره طلا نه سوزي لاخوند کا په لال متاک

فقیر محمد نوره عالم کې مشهور شیطان وهه په توږ
خاوند روزي رسان دی ساتندوی کې رزاک

هر دم به وایم لا اله خویې په خوله ده بسم الله
که شوک کوی موخ و او دس دهغه پاک وي نوم نفس دشمن به کله کړي د
چې استغفار لري کلا

کوي په لمانځه کې حرکت د پان الله په برکت الله به ورکاندې جنت
چې استغفار لري کلا (ملا)

سینه دی باغ مخ دی باغې کوي بولگان پکې چرچې پکې د سوز و غوږ
بدن دي پاک دی له طلا

د محمد نور سینه تفسیر خوله یې څه له تقریر نقیب صاحب لومړی پیر
امت یم د رسول الله

(۱۱) رزاک - رزاق

راشه واوره ٻي وفادي دابازار ددنيا وفائي نشته

تاج په سر ستلي سردار ددنيا راشه خبر شه

گند ٻي کچکول دي کړو تر ټنگ و تره لنگ شه ملنگ

نه پکاري ٻي شال زرین ايزار پيزار ددنيا

که کلا جوړ کړي د فولاد په دولت موږ کي خپل اولاد

که کوه طور شي اخر وړان شي دانشدار ددنيا

ارواح له نوره دي پيدا ظاهر دي بند په کالټو

کالبوت چې خاک شي نوم ٻي پاقي شي مزار ددنيا

زه محمد نور لکه توتي د پيغمبر امتي

اخر به لاړ شي شنه توتيان له دي گلزار ددنيا

يار سول دامت خريدار ٻي په معشر کي د ټولو غمخوار ٻي

حبرائيل درته راوړنومان نبي پورته بللی رحمان

لو!! قلم نه په حيله خبردار ٻي

(۱) لو - لوح

يارسوله پيدا د خداى له نړۍ په دې ځمكه آسمان كې مشوره^(۱)

ته شافى كافي د گناه كار يې

صف د صف ملايك د ايمان شوى د نبیانو ټولگي كې نيك نام شوي

لمونځ دې وركړ په خپله سردار يې

مخدر نوره دركاه د توپي وازې دې په كې ايښى كړ سى خوشنوازي دې

توبه كار شوې په خپل استغفار يې

مادين و ايمان بابلود د شرابو په مستي

خبر نه وم يارانودا هستي ده كه نهستي

ساقى راته ويل چې يو ځل راشه تر محفل

چې نوش كړو شراب د كبابو په عمل

قسمت زما خراب و ساقى د بهر و كړه سستي

ساقى و باقى دواړه ميخافې ته و تلواړ

هر چا په لاس پياله وه ماته هېڅ رانغې وار

قسمت زما بالا و ساقى بيا و كړه چستي

(۱) مشوره - مشهور

دولت هم د شراب په شانته دېرلري عمل
هغه دولت مزه کا چې سخا ورسره مل
قارون په تندي ايښی د وېر روان دی په پستي

سبا لمونځ چې قضاء کړي يا سهو يا په قست^(۱)
شیطان در سره پروت دی تا په مینه کاندې مست
هغه لمونځ نه قبلېږي چې هروخت پکې څابښتي

بور په کبل خوناست دی په زړه کې ايښی داغ
يو ځل که رابنکاره شي دعا شق د مخ چپراغ
پتنک يې محمد نوره سرو لمبو کې ټپي ستي

عبد القادر جيلانی په دنيانه لري ټاڼي
ته يې محبوب يې رباني رب درکړو غوښتې مدني

ته يې پخپله د بغداد^(۱) خاوند په تا کړې دات^(۲)
ته يې اولاد دهغه دات يولس نوم يې حقاني

ته يې لمسی و پاک حضرت الله درکړی دی عزت
حکه معلوم د تا قوت يولس نوم يې حقاني

(۱) قست - قصد

(۱) بغدادات - بغداد ، (۲) دات - داد

ته یی سید القریشی رب دکره فخر درویشی
دستا نظر که په چا شی هغه شی جنگ میدانی

کارونه ستادی باتدبیر ته په ولیانو کې امیر
په تنگ ساعت شی مددگیر د محمد نور په حیرانی

ما خرنګه کناه کړې یار له مامروڅي ما ولېره ریاوې یار نه راځي

ما ولېره ریاوې خبر اوږه د ییار
راځه اخر دیدن دی چې دې وکمه دیدار
تر خوبه په دنیا کې وي هملاسې خپل سان یی

کمبخته په زړه سخته ته خړچالره کتې
خپل مال باندې شمکورې د پردی کاسه ختمې
خپل نوی 'فأشيطان' مرکزې ماله ته راشی غازی

دوستي وکړه دمر چې پورته شي ته ګرد
کله هغه کله ده چې پې تېروي ګرم سرد
دوستي مه کړه جانانه د دله اود موزي

(۱۱) نوس - نفس

اول پوښتنه کېږي لمانځه او د او د سس
 هردم لمونځ وادس کړه ته دې پاک سانه نفس
 الله پې مهربان دی چې هرڅوک وی نمازي
 * * *

څوک خوب کا په بستر څوک ناست په خاکستر
 څوک ماغونډې بتر څوک لري چغه په سر
 فقيره محمد نور مبارک دې شه پوزی
 * * *

عشق دې پیداکه هستیم^(۱) د ستادي بېستیم دستادی مستیم^(۲) دستادی
 * * *

هستی دستادی نهست د مخلوق کفر اسلام دی وایه مخلوط

د نیادی جوړکړ قدیم دستادی

* * *

د نیادې جوړکړ پست وبلند هرچاته خپل وطن دی لکه قند

جوړ دې بلنه کړ پستیم دستادی

* * *

ډېر مخلوقات پیدا او پناه دی حال معلوم نه دی ټول په شنایي

دنیا کړ داب دی کشتیم دستادی

* * *

(۱) هستیم - هستی هم ، (۲) مستیم - مستی هم

دېر ظالمان دي په يتيمانو جای يې نيران دی مسلمانانو
ته خوا بيا يې يتيم دستا دی

نه محمد نور په اصل عرب يم دوست د چار يار يم بنده در بيم
را دې که شعره دوستيم دستا دی

چار بيته

بخت مې کوته شو خدايه تير يې مات شوی دی
سرمې لکيري په کې راځوړند شوی دی

بخت مې کوته شو خدايه سرمې لکيري پکې
غمازان ناست دي پکې رباب غږېږي پکې
سنگ پارس دورې يونرخ خرڅيږي پکې
د غريبي له لاسه عقل مې تللی دی

په چا راځي غريبي عقل يې کمېږي
هوش يې له سره لار شي چمتي غږيږي
په خپله گټه وفايده کله پوهېږي
مونځ او اودس لپاره تندرو هلی دی

بخت مې کوټه شو خدايه ورته حيران يم
 گناه مې دېره کړې اوس پښېمان يم
 نفس و شيطان دلاسه دېر سرگردان يم
 د دنيا ټول برکت جبرائيل وړې دی

بخت مې کوټه شو خدايه پسي گرځېږم
 په سم سړک تېرېږم په کې پرزېږم
 د دنيا يي کار و نو پسي گرځېږم
 بخت مې د پښو شل شوی چېرته دی غلی دی

زه محمد نوريم غلام د هغه پاچا منولکې
 خلک احتياط د پاره د هغه دربار ته ورځي
 توره يې په لاس دی خلکه کفار يې ايل کړه غازي
 ماد بيا باکرامت خوب کې ليدلی دی

دازل برځني ليکلي دي هرچاته په قلم په کي نشته زيات وکم
ازل برځني ليکلي دي هرچاته پاکنويس په کي غم کاږي تيمس
تل گرځه مستانه روزي رسان دي خاطرجم

احل ملکويه ټولي درته ولاړوي تبخ په لاس ته به گرځي کوزاوپاس
هغې پورې ژوندی يې چې روزي کړي خپله جم

که رستم دزياني شي بيا پادشاه دټول جهان ياشي خپله سليمان
له تخته به دی کوزکړي په تخته به پرتوي سم

که دې زکاله شي عمرعاقبت دکور بند په کنارو کي کنده يې
چې مرک به دنياشته دی سري خلاص ند له غم

داستا په روی پيدا شوکل زمين واړه آسمان ته مشعوق يې دسبحان
پېشواد محمد نور يې مبارک دې شه قدم

لوبه

پتنگ عاشق دی ځکه يې پروا په اور راځي دبلبل شور راځي
بوراته کوره چې دکل په چندر سپور راځي دبلبل شور راځي

کلام الله دهر ملا په هنر کي ايښی د مولا

جار د کلام شم چې الف به پکې تور راځي
دبلبل شور راځي

يارب ته يې روزي رسان په كل اشيا يې مهربان
رزق وروزي كوره چې هر چاته په كور راځي
د بلبيل شور راځي * * *

بده نيسي ده خندا يه هيڅ سړي ناستمن مه كړي
غله به يې نه وي، جوال په لاس ورته سود خور راځي
د بلبيل شور راځي * * *

زه محمد نور شوم ستي كه شم حساب امستي
نبي سردار دى چار يار و ته خاور راځي
د بلبيل شور راځي * * *

غم دى بندي كړم عرضي لار شم چاته
خوار شي بېلتونه فرياد كوم تاته
* * *
پاس په آسمان كې ادریس پیغمبر دى جامه دوزكل علم پر مخبر
عنوايم جامې دازل له حيا طه
* * *
خوك چې قصاب شي ژوند ترې غنا شي سړكې يې خون كا ترې روا تېرا شي
رنگ يې بد رنگ كړم خوږي دې صياده
* * *
ته محمد نور خلو تيك كې مذهب چخ كه شيطانه دې پاك ساته نفس
شيخ يې فاني ده په كار ما و تاته

ساقی راوره شربت ته ورکړه په نوبت

پيالې په لاس نيولي پروښې دې حشکلي

هرچاله پيالې ورکړه په ښه مينه محبت

پيالې وې چې وراس ساقی واخست په لاس

هرچاله پيالې ورکړې زمانه و قسمت

ساقی په لاس کې جام منصورته کړ انعام

هرچاله پيالې ورکړې په ښه مينه محبت

تازه دې مطربان وي ښايسته لکه بھلان وي

که څوک يې خريد اړوي په ښه سان و محبت

پياد محمد نور ته ډکه کړه له نور

يوه مسته پياله را کړه معلوم دې کړه همت

مانن وليده دا زمانه مېر ته کوي ښځه بانه

مانن وليده ليلا په بام سور شال يې په سر بېل بادام

دانگ کړي مدام دا بېل اندام زړې يې زما دانته وانه

مانن وليده داتوړچشمان کجک بانه يې سورکي لبان
پېژوان په پوزه کړې اوېژان زخمي زړېکې مې شوزولانه

مانن وليده داسپين بدن خواره زلفان يې لکه ختن
باوکړه په لاس په ماسختن داماسره کړې خوياراننه

مانن وليده شومه رنځور عالم يې کړله په وينوسو
زخمي په ځيگر شو محمد نور چې کورم ديدار شوم مستانه

غمونه لرې که له ما عاجز غمگينه، راتاوشه لونگينه

ودې ويشلتم روغه دې نه لرم نوره بيارې درسره نه کړم
بل دې په سرو شونډو ننگي ځانگي مينه، راتاوشه لونگينه

دلورې تندې مې جوړې شوې دلبره تاته مې کېلې شوې
زه تشنه لبه تېرې راغلمه له سينه راتاوشه لونگينه

پاس په باموگرځي کوترې زما د خوږ زړې دلبرې
چې شال په سرکړې څنگه بڼه بڼکاري سنگينه، راتاوشه لونگينه

د محمد نور فقيره بخته څنگه راپريوتې له تخته
بخت مې کوټه شو اس مې ولاړسره له زينه راتاوشه لونگينه

موب سترې يور اغلي چې يو چاي کړ ودر نه نوش ژر باندې که چايجو

چې بار شي سموات عالم ټول شي پې راما بوره يې لکه شات
سحر سباناري کا چې خوت خوت دى شي ترکو ش

پيايې وشونک وپړنک دور کوي د زړگي زونک اولز لري خوشرونک
مجلس يې بڼه ښکارېږي شونک وپړنک يې شي خرو

پتنوس دکندهاره صفا يې که تياره راوړي وله ښاره
قرمز پيايې کې وڅښه چې زړگي دې شي خرو ش

رنک يې زېړ لکه زعفران راځي له هندوستان صفت يې کړي شاهان
واره زاره يې وڅښي دوي ښه پېي وي خاموش

نغري که تهراباندې لړکي که تور وړاندې بېلميم ځله خاندې
دودى ددسره راوړه زه خوږى يم يې هوش

شير چاي يې دى نعمت پيداشي په زحمت تيماق يې دى قيمت
فقير محمد نور غواړي شير برنج دى پرده پوښ

په زمري سور و شېخ احمد ولي نامدار
يو غوايي اخسته زمري د پاره

يو غوايي خوراک ددې زمري و په هرولي باندې قلنک دده جاري و
ټول وليان دده دلاسه په کوکاره

یوعزایي یې اخسته په زمري سورو ټولو ولیانوته یې بنودلی داخل زور
چا خو خبر کړ چې لوی پیر دی دېر مالدار

په زمري سور شونځ احمد شلوروان داد بغداد پلو یې جوړ کړلوا علان
پېرافې پیر چا خبر کړلو په کوره

پیرانی پیر دربار په مخکې لوی میدان و داشیخ احمد غریب خو ودرېده حیرن
یوعزایي ورته ورکړلوان عامه

پیرانو پیر یوعزایي ورته ورکړي بیا د لوی پیر په دروازه پروت سې ^{فلی}
دغه سې ورسره روان په هغه ان و

دغه عزایي خپل زمري ته کړلو وړاندې بیا د لوی پیر سېي خو خبر کړه په دې ^{نږې} با
د شیخ احمد نه د زمري شو تار په تار

پیرانو پیر ویل شیخ احمد شولې خر داستان زری نه د سېي د لاسه مړ
ته چې راتلې تار اته کړې بېداختیاره

شیخ احمد ویل پیر تانه شم قربانه ته زمري یې زه خبر نه وم له تانه
محمد نور جوړ کړ شاگردانو ته داستان

داچار چشمه گلونه خوند کوي سرو کې گل په دامنو کې
* * *

هر يو گل وينم تانه تر دې گل د غاټول په کې بهتر دى
دلور و غوړو سر کې ولاړوي بارانو کې گل په دامنو کې
* * *

نو کس و زين مېلاب پاچا دى دا کښمالى هم د هر چا دى
دکو هستان خلک يې کړي پاسي په بامو کې گل په دامنو کې
* * *

بل په گلونو کې لا لا دى خلک خو خوښ هم د هر چا دى
د پسرلي جنکو راوړل پلوو کې گل په دامنو کې

په بوى کې زيات گل د شبودى دغه تاثير يم دا وېو دى
د کلي جوړي يې راوړي په پلوو کې گل په دامنو کې
* * *

په ليلى هر څوک مينې لى لى پې کله مينې عى
مجنون ته کوره چې دى گرځي بيا بانو کې گل په دامنو کې
* * *

په دنيا د هر شو شاعران هر يو صفت کوي د حسان
شپږين جان وايي برابر په کتابو کې گل په دامنو کې
* * *

د خواجه دورچې پې تېر شو د محمد نوره هر څه هر شو
دور د حوانانو دى چې کوري په آينو کې گل په دامنو کې

(۱۷) شپږين جان د محمد نور شاگرد و .

لارهه کولشن ته عجيب مشورد بابلانو دی
خوند کوي کولشن په کې فېشن موج دکلاو دی

* * *

سینه کابل خوله دي کشمير منشته جهان کې
سبه خوب رویان کمر باريک شته په ایران کې
اورمه په چین کې چې صفت ستا د زلفانو دی

* * *

زلفې دي درازې دي قد سره دی سازې دي
واړه سوبلې دي په حرم کې خوش آوازې دي
داسې حال و خط هم د جنت حورې غلمانو دی

* * *

دېر خوش و نعمت مې د جهان له حلقه تېر شو
نه ورباندې مور شوم نه مې زړه ورباندې سپړ شو
منشته داسې قند لکه چې قند ستا د لبانو دی

* * *

زیاته فقیرې ده که شم شمار په فقیرانو کې
تله د میزان مې کې نیکی چې رانه شم بدانو کې
رافلې کتابوکې چې دوزخ د مشرکانو دی

* * *

دېر دي په دنیا کې کافران له کلمې بېزار
منج پاک الله کړي دوی له خپل د بېدار
که وايي محمد نور چې د بیدار حق د مومنانو دی

* * *

واخله توبنه واخله دی دنیانه دی سفودی کل یوم بتردی

صدق سره یارنشته په هیچا اتبارنشته

زړه کې درته کوږوي مانه واوره دا خبر دی

هرڅوک چې بېلمازي کړي اخر پنبه مافي کسري

وړورکه دې بېلمازي سړې غوڅ کړه ترې بهتر دی

بده بېلمازي ده خدای ترې ناراضي ده

وړورکه دی بېلمازي سړې غوڅ کړه ترې بهتر دی

هرڅوک چې د بنمې کا اخر پنبه مافي کا

دی که دې د بنمې وي ننگه هېان دې قويتر دی

زه محمد نور خاګد یمه په کلیمه پاک یمه

بېرته ځم دی خاګد ته همدا خاګد زما مادر دی

بڼه بهار دی چې راشي په چمن کې خروش

شناوایي استغفار کا پېل شي په حبوش

ددین

ملايان دی کمین په جامه گرځي سپین زه خدمت کوم مدام دفعه شنه

مکه واخلې کلام تازه بش وړکړي پېوش

په یو بنار کې شومه پېښ خلک یې وېرې زیان
نه یې ماته کاته نه سخن نه پړسان
نه ولاړوم حیلان دوی پراته ورو خاموش

شرابیان خوري کباب پسي نوش کا شراب
سارنگي و منگي ورته موج کړي رباب
په کړدش د معفل ټول ځوانان شي بې موش

بچه باز قمار باز ټول رانده کا شيطان
ازا زيل تکبر د ابليس دی په شان
مختون به ولاړوي معشر کې می فروش

دا د نيا فاني ده عاقبت ترې رفتن
مرگي حق وینم شک گنم کور و کفن
مختن توره مرگي به دې کړي فراموش

ستامینې دیوانه کړم مجنون یې مستانه کړم

لیلا درنگه توره مجنونه ورته گوره
لیلا خمارې سترگې تا ورک د بیا بانه کړم

لیلا ویلي مجنونه مه راشه جگر خونه
یو ساعت راسره کپنه چې ورک دې افسانه کړم

ليلا په زړه صادق وه په امر د خالق وه
ليلا خنار وسترگو تا ورك له بيا بانه كړم

زه محمد نور فقير يم هميش د خان په وير يم
د غم په ډېرۍ ناست يم خړ وړ به پيمانه كړم

غزل

مادې وفا ياري كاوه په كې رسوا شوم
بڼه دى چې د دسې بې وفا ياره جدا شوم

خوك دى په دنيا چې غم ديار ورسره نه وي
زه ديار په غم كې داسې وچ لكه رباب شوم

نوس و شيطان دواړه شو همرازه يې كمراه كړ
خه و كړمه خدايه زه د چاسره همرا شوم

نفس لرم طالب شيطان غالب راسره مل دى
خه و كړمه خدايه په بلا كې گرفتار شوم

نوم مې محمد نوردى په عالم كې مشهور دى
يا رسول الله د تاخوږې نامې نه جبار شم

ابي کوشد دستاپه سردر پياب د نوردی
شپږ و مرسلانو کې پېشوازي نوږ رسول دی

اول کلمه ده د آلام صفي الله ان بېرېکم دی دوست دی د الله
تول له دې پيدا شوو چې په زړه تللی سرور دی

دريمه کلمه د ابراهيم خليل الله زوی يې قرباني که اسماعيل زېږ
جوړه يې قبله کړه کل عالم ته يې منظور دی

دويمه کلمه ده د حضرت نوح عليه السلام قام يې قبول کړ چې راغلی وکلام
قام يې حکه غرق شو چې په زړه تللی سرور دی

خلورمه کلمه ده د حضرت عيسى عليه السلام زوی خود مريم دی دوست و د الله
جگ يې کړ آسمان ته اوس مقام يې خو معلوم دی

پنځمه کلمه ده د موسی کلیم الله عرض و نیاز يې واپه د رکاد پاک الله
عرض و نیاز يې واپه خو منظور په کوه طور دی

شپږ خوکلمې دي شپږ يې مرسلان شپږمه کلمه ده د نبي اخر زمان
پروت دستاپه وړکې نا علا جه محمد نوردی

مسته جلی گرځي شتاب کي پنځه چرځي منگی به مات کي

سره لاسونه سوردي منگی کا غاړه کي دي تورلوبنګی دی

شکر باسه یار دی ژوندګی غاړه غړی ورځه په خواب کي

مات شومنګی منگی و زوړ خداي دی کلال نه کړي ناچوړ

منگی به کاندې بل راته جوړ ښه یې په اوږه ښه په دنیا کي

وویل کلال جوړ به منگی کم تاته به یې جوړ کلنګی کم

غت بې نه کړم نې کمکی کم جوړ به یې کړم په آب و تاب کي

جوړ که منگی دکور کلاله تابه کړمه نه دېر خوشاله

حق بې در کړم له خپله ماله ایسار نه یم ورته حساب کي

نه محمد نور وایمه شعر اوسني شاعران رانه چاپېر

بې در پځه روان دي تېروېر ماوېل دېره وینا خوندي کړي کتابکي

زړه مې هلك شو هر دم راته ژاړې
 اوس هم دوران د حواغه راته غواړي
 * * *
 څه شواه باغ چې باغچې وې دكلو نه په كې غبرشته نه شور د ببلو
 نه به هر كل په چمن كې ولاړي
 * * *
 سخت دى سيلاب چې دغم په چارو دوب په دريا كې هر څه ترينه لاړي
 مړي ته كوره چې بند په كوم كاري
 * * *
 څه شوا حلك بڼايسته و كل رنگ نه يې په زړو كې كيښي وې نه شك
 ورك شو مردان د سرو زرو لهارې
 * * *
 ته يې شغال سيالي كړې دگرگانو لاس نښاسي په غار دمارانو
 لاس به دى مات كړي له بنده ولاړي
 * * *
 غاښ مې وتلى په شخوند نه پوهېږ هر شى چې خورم په خوند نه پوهېږم
 غوښه اوسابه شو په جم دور حارې
 * * *
 موزي دى تور ليلاده سپينه داموزيگى دى له اصله بى دينه
 مړكه موزي په كوزار د حوبارې
 * * *

(د) كاري - كاري

وخت شوا خبر عالم ټول زمانه شو ورک شو عنیرت په کې ورک مرد نشو

څوک چې عنیرت کا په غم به لتاړي

راځی غماز په مثال لکه سگ ډېر تې وېرېږم داسک دی بدرک

چخ که داسک محمد نوزبه و داړي

ارواح مې خوب کې ده لیدلې نورانی عالمه

تاج دلولاک یې په سر اوړ سلطانی عالمه

نورینه پیدا دی ښایسته لکه کلاب

بدن یې سپین مخ یې سرخ یې لري ثواب

په مرسلانو کې یې نشته دی ثاني عالمه

دده له روی نه شو پیدا ځمکه آسمان

عرش وکړسی لوح و قلم کې دی مکان

د پاک الله آسره یې وکړه سلامي عالمه

درباله دره ورته راځی دست خوات

رسو ويلي دودى نه خورم یې مېمات

پت له پردې نه لاس بهرون شو روحاني عالمه

منصور دحق پيالې کړې نوش ترو تازو شو
شراب يې نوش کړه دی بې حده دیوانه شو
د بېمن د لاسه لاندې شوی ملتاني عالمه

په عاشقانوکې اول عاشق مجنون دی
مجنون لیلې باندې مین و ځگر خون دی
مجنون بانه شو د عاشق ورځما ي عالمه

ده کونگون خبرې وکړې په پرده کې
څه يې پرېښودې څه يې ویلي په څېره کې
اصحاب يې جنم که، حال يې تېر که حقاني عالمه

د پاک الله سره يې وکړلې خبرې
خپل امتيانو ته دې یوسه مرغلرې
ستا په امت باندې مې شته مهرباني عالمه

دده له رویه يې خدايي کره خپل ظاهر
تاته يې وایم ته پې ځون کېده ماهره
دده له رویه شوه پيدا د نيا فاني عالمه

وخت شواخز په دنیاو یر شوشا عوان
دیف يې نه وي بې رديغه وي روان
محمد نور وایي چاسه نشته لعل کافی عالمه

لوبې

د عاشقانوبه د پړو . راشه بناروبه نندارو

* * *

به مې توتي زه دې گلشن راشه سيل وکه د فېشن

توتيان مې بند کړه په پنځرو

* * *

ته مې اقا زه دې نوکر درته ولاړيم لاس په سر

.

* * *

سر مې د ستا تر قدم زېر سينه مې پل ته شه پي پېر

خاوري ايرې ستاد پېنو

* * *

سر مې د خدای مال مې د ستا خوله دې رانه کړه بې وفا

خولاګۍ به درکم په ورو ورو

* * *

زه محمد نوريم گناه کار عمر مې تېر شوم په گفتار

اجل مې ساتي په پړو

* * *

تابيا په تورو غونډې کلاڼ ايښي دي لاجي لوند وطر دې په ځايښي دي

ايښه کې دې کتلي ***
تاسر کې تورو لسي
اورنگ نورنگ دې دواړه په ملبان ايښي دي

منگي کين دې په ولسي گودرته ځي له کلي
تاسره منگي د خيال په کلا لان ايښي دي

ماويل نه به دى ميله شم که تاسره بسته شم
تاسره سره پالنکونه په دالان ايښي دي

نري يې لکه لسته لوشېدې د چاله بخته
په پوزه دې چارگل او سور پيزولان ايښي دي

نه محمد نور فقير يم همېش د ځان په وېر يم
په لغمان او ننگرهار مي شاگردان ايښي دي

اى پري د تابه عشق کې مې زړې پاره پاره شو
چې د عشق په دام کې گير شوم غم دى بياراته ښکاره شو
کېلان ټول پيداله بوټي ورسره دى گيله کوټي
هغه کول چې کېميا نه وي کلاڼ واړه ښکاره شو

چې وېخت زما بیدار هر سړی و زما بیار
چې تومت راباندی راغی یار له مانه کناره شو

* * *

اولین و آخرین یې دوست درې العالمین یې
ستا دمخ تفسیر یې جوړ که په هغه کې سپاره شو

* * *

عالم پهل کړي زه خار بخت مې خپل شو خوار و زار
لاس مې وک شوله از غیو په نصیب کې مې خاره شو

* * *

خان دی جوړ که په ایینه کې مشک دی وپور په سینه کې
چې دیار سلام ته حې عالم ټول په ننداره شو

* * *

محمد نور که ارمان یې وفادی دا حېهان^(۱)
چې خوانی مې شوه رایاده فم مې بیرته دوباره شو

* * *

ولې وړې مې په یو سون ولې اخلي زما حق و
دو زلفان دې بڼاماران له زه و وک په شاره شو

* * *

نارې وکړې سلیمان زنده سړي کسو مهمان
یونهنک کړ سړا پورته کل روزي یو نواله شو

* * *

بڼایسته یې لکه لمر نوراني لري بشر
چې دمخ تفسیر یې جوړ که په توان کې سپاره شو

« د ابیت داسې هم ویل کېږي «خدا یې زرداغی خزان»

مشك و عنبر بويونه خيڙي له درباره

كجوري ملاپه رب روميډاره

ملا صاحب خپله فقير دى بېروت په هډه كې لوي پير

په درست جهان كې لكه لمردى معلوم داره

دده دربار پور و ماوردى په ده باران هم تل دنور دى

د بيزگي اواز يې خور دى تركنداره

كه نظر وكړي په مونږ باندې مونږ يو پيرته ته يې وړاندې

زمونږ په حق كې سوال وكړي له غفار

صاحب نافي دنيا نه تېر شو بشري خاور و لاندې زېر شو

د شمس الحق ظاهر فقير مياطن سرداره

زه محمد نور د تا غلام يم لاس په نامه درته مدام يم

د فقيرانو د حال ته شى خبر داره

نن دې تازه تازه گلونه په اوربل ايښي دي
د دنيايي غمونه ټول زيا په دل ايښي دي

مخ دی مهتاب لري ثواب په اور دې زه کړمه کباب
په دانړۍ پوزه دې خوندي کړي چې چارگل ايښي دي

صدف دندان دې په دهان سړې دې اورۍ دي مرجان
په داناڼک مخ دې مښې پاس د کابل ايښي دي

خوله دې ټوپک سترگې کوله ولې مې وژني جلی
تاراته دکې تمانچې په هر مورچل ايښي دي

زه دې حلال کړمه په لور فرياد کومه په هر لور
د ماد سرويني ليلاتا په منگول ايښي دي

د محمد نور د خولې بيان ورته حيران دي شاعران
ستا قدمونه مې چشمانو باندې تل ايښي دي

راڻي ڪل خوبان ديارانو محفل ڪي
مردانو موند ٿي په روز ازل ڪي
* * *

راڻي ڪل خوبان په سلام د سردار
شفيع دي معشوق ڪي په رب د رويدار
له فودنه ٿي پيدا ڪه سردار دي مرسل ڪي
* * *

هر ڇوڪ په دنيا دروغ رشتيا وايي د هر
غفلت ڪي ویده ٿي مرگي دي دي هر
د خداي اور رسول سره تل ٿي په چل ڪي
* * *

هر ڇوڪ په دنيا وايي زه ٿيم عاشق
عاشق و معجون په بيابان ڪي ڏرڪ
معجون مستانه گر ڇڏه په جيل ڪي
* * *

محمد نور ٿيم قريشي په قوم ڪي عرب
امت در رسول ٿيم بنده ٿيم د رب
شنا و صفت د دلبر ڪرم عزل ڪي
* * *

چاربيتې

من مې وليده ليلى حه په منخرو راځي
رنکارنک يې اوازونه دکونکرو راځي
* * *

رب ورکسې دى جمال په حسن پورې ^{حوري} نه دې جار شمه بڼايسته دجنت
له غلافه راوتلې مصرې تورې په ځوانانو به کړې دېرې ميندې پورې
عاشقان دتاله لاسه په نارو راځي
* * *

دواړه زلفې دې تاوکړې بڼامان ^ل له گردنه دې چاپېرکچې ماران
په افسوس سره دې سوي عاشقا په دربار کې دې پرانته ټول ملنگان
ستا سلام ته منکري تل په زارو راځي
* * *

بڼه سينه مې دکشمير گرم بازار ^م مرو را شناله مانه دى ازار
شنه توتيان په کې چغېرې نوچا عاشقان مې وارې سوي په انگار
لاس يې پاس په تندي ايښى په بڼپور راځي
* * *

لار سپړه دبغداد شاه مردانه ^م محمد شېباندي که ته شې مهربانه
دېروېرېرېم دتورتم له گورستانه که سختي دځنکدن مې شي اسانه
داد غم او بڼکې زما په سترگوسرو راځي
* * *

خدايه ڪريم يېازه دې بنديم ته مهربان يېزه شرمنده يم

* * *

خدايه ڪريم يې وگړه ڪرم ته لوى رحيم يې دېر دې رحم
ستا په دربار كې خه شى دى كم خي به دې غواړم خو چي ژوندگيم

* * *

ته جيلاني يې زمونږ پيره ته په چستۍ كې شته مددگيره
تانه قربان شم ياد ستگيره نه دې صفت كې دېر كړندى يم

* * *

نوم دې قهار دى بل دى ستار سترگه وگړي زماو ديار
ته يې صابر چې نه شي په قار ياران مى تللي دي خوزه پسى ماڏيم

* * *

پيدا پناه يې پر دې دنيا يې شريك دى نشته ته يک تنه يې
ته په هر چا باندې قدرت نه يې ستا عبادت كې دېر درمانده يم

* * *

زه محمد نوريم پيدا اله خاوري نهست نه دى هست ڪړم ته كړدگان يې
سردې يا جوړ كړته استاكار يې نور په كې ستا دى زه خټه لمڏيم

* * *

یه پروردگار ولې دې پیداکړمه

لوی دې کړمه پوی دې کړم اخته دې په بلاکړمه

غور سترگې دې را کړې رب العلمینه

ښه دې کلمه راته وښوده شیرینه

ښه لار دې را وښوده ماته مکه سپینه

پوه دې په هر کار کړمه ښه دې پرې ملاکړمه

* * *

ښه صورت دې را کړ ښه ښایسته د ګڼل

نېست نه دې راهست کړمه دا اختیار دې خپل

خاورو ته دې ښکته کړم دا امر دې بل

چېنځي دې کړه راپورته چټي دې پې تالا کړمه

* * *

کله مې پاچا کړې تاج راته په سر کړې

کله مې گدا کړې حال زما بدتر کړې

کله مې راوولې په حُمله بیا مې خاګه ستر کړې

زه خوار ښم نور فقیر دې بیا ولې گدا کړمه

* * *

زنخیری چار بیتہ

بنہ سینہ رنگینہ سنگینہ دلیلی
شین حال دی دلال دادی حال دلیلی

قلندر ستا دور هر سهر دی جانان
هیک دی سردسره زرنه نظر د جانان
خزانہ نازدانه جانانہ که کجلی
بنہ سینہ رنگینہ سنگینہ دلیلی
نئی شال دی کشال حانگی خیال د لیلی
شین پی حال دی دلال داد حال د لیلی

بنہ فری داکری بنہ دری د سر
رنگ زپری سری کری شال مشری پی د سر
سخت کینه زنانه که آیینہ مستحلی
بنہ سینہ رنگینہ سنگینہ د لیلی
تل هر کمال کری له یاره جبال د لیلی
شین پی حال دی دلال دادی حال د لیلی

له شیطان ساته حان چپی اسان دی شی کار
هرانشا چپی خزان شی اسان پی شی لار

اکانه د پکانه آیانہ حان ستلی
بنہ سینہ رنگینہ سنگینہ دلیلی
اوس دی نال که الحال خه کری حال تسلی
شین پی حال دی دلال دادی حال د لیلی

دې دنيا ته مه کوئ هوس خوشې گردون دى
غم دهغي دنيا خورئ چې همېش په کې ژوندنى دى
* * *

مال او مملکت يې شي مېړاث ورځني پاتې
خواره شي دنيا ته خومره ډکه له فساد ه غې
دى به يې خورئ نه شي ځني بل ته به شي پاتې
غرق شوى له دولت سره سرتورتللى قارون دى
* * *

ته خوار شي شيطانه عالمونه دى پانده کړل
ډې دى امتيان رسول الله ته شرمند ه کړل
ته يې خوسا ډنډ دوى دى ځان سره کنده کړل
سومې به په اور کې دا دتا کافر لمسون دى
* * *

دادنيا كه سبه واي خداي به يې كړي وي صفت
موږ بنده بنديان يو موږ ته جوړې دي يوسياست
واړه د مرگي دلاسه ناست يو په هيبت
ټول عالم روان دي سړي خاورو كې درون دي

دادنيا كه سبه واي تل به واي پيغمبران
شاه دي كه كډا دي مسافر تر پنه روان
خومره حكمتونه په كې كړي و لقمان
ټول په ارمان لارې ورسې ځي اېلاتون دي

پاتې به څوك نه شي د فاني دنيا په سر
شاه دي كه كډا دي كه څوك ځان گڼي انسر
واړه د مرگي دلاسه ناست دي خاك په سر
تلي عاشقان دي سر حلقه په كې محبون دي

بعضي خلك شته دي چې د هوه د خندا يې كوي
جوړي يې همارت كړي د عمرو نو آبادي كوي
داسې وخت به راشي چې اولاد يې كډا يې كوي
زيرې يې تلې لارې شي له دنيا نه يې بيلتون دي

جوړې مې کړه شعرونه د کتاب له روايته
هر شاعر دی جوړ کړي دا زما غونډې صفت
وايم ولا حول په شيطان دې وي لسعته
ژارې محمد نور د ننه زړه کې جگړه خون دی

* * *

هېڅکله نه وای رښتیا ژبه په دروغو ده جاري
نه دې شته شرم نه حیا ایمان په دروغو به بایلی

* * *

هر دروغجن د خدای د بنمن دی له نهستی نه شي پېمن
هر دم په دروغو وهي شخړه^{۱۱} لبان په دروغو گرځوي

* * *

هر دروغجن نه کړي راستي خون وژنا کې کړي مستي

دغه یې لویه ده نهستی چشمان په دروغو غږوي

* * *

هر کاروانی کوی کاروان چلوله وځي په بیا بان

لکه چې ته شوی سرگردان کاروان د دروغو اړ وځي

* * *

دا محمد نور جوړ کړی دفتر په ستړگوړوند په غونډ وکړ

ته په خپل ځان نه یې خبر چې ځان په دروغو خنځوي

* * *

۱۱ شعرونه - شعرونه .

ته غريب سړی څه دی کاردی په ځانا شوې
دروغ ورنښتیا وايي ځان حساب کړی ملکانونې

* * *

ته غريب سړی يې ورځه کورکې دی خواری وکه
کورکې دې څه نشته بند و بست دی دجواری وکه
مکرځه پلوپسې سبوسره ناری وکه
چنگ برېتونه گرځه تل مدام ته په ځوانانو کې

* * *

ته غريب سړی يې څومره وېر دی زه تاوان وينم
هيڅوک خبر نه دی مزدوران دی هم هنداون وينم
کورته چې ستاراشمه تش خالي دې ټول کندا وينم
دومره څه شی نه لري چې وي خوړې په سيالانو کې

* * *

ځان چې ځاني کاندې دی له اصله معتبر وينه
نه دچا مزدوروي نه دچا سره نوکر وينه

”
نه ته شولې ځان نه حسابېرې مزدورانو کې
”

* * *

راشه محمدنوره ته په خپله يې غريب
نه پوله نه پټی لري نه څوک لري قريپ
لاس کې دې شمشېردی مه وېرېرې له رقيب
څه رنگين دفتو د محمدنور په شاعرانو کې

* * *

ماسوال کړې رب ته چې ما خوار وساتي
ما گډ د گل خوبانو په بازار وساتي

راوړې مې ايمان اول په خداى بيا په رسول
خلوړ واپه بياران مې په چشمانو دي قبول
نه زړه شوم نه زلمى نه هلك و نه مقبول
د بدو بد كارونه مې كنار وساتي

را حى چې په شريكه داشيطان لعين سټكسار
هروخت لمونځ او اودس وكړو كورنې ايسار كړو
لا حول والله وايو چې همدا پرنگ مردار كړو
ولې ما ورته زمرې همېش په قار وساتي

بابان مونږ پلاردى بېرون كړله جنته
پاك رب ويلې شيطان ته چې ماته ملامته
وسوس پيدا كړې زړو كې چې ايمان شي سټا
شيطان خدايه همېشه ته په نارو ساتي

زه محمد نور فقير يم ته مې وساتي پرده كې
ددې لعين له لاسه زه زخمي يم په كرده كې
كه د لعين دى مړ كه ^(۱) مافقير به اسوده كې
ماتل د جنتونو په گلزار وساتي

پيدا اول سعدي و
 مدام به همنشين دايه مجلس کي دحضرت و
 په هغې پسې وروڼه بيا حافظ صاحب پيدا شو
 سعدي ورته ازار که
 فارسي دی دده شعر
 شراب يې وروڅورلې سعدي نه وپري خبر
 رحمان بابا پيدا شو، په پښتو دده کتاب دی
 په دغه زمانه کې
 مير او متوکل او سيد کمال له دنيا تېر شو
 پېښور کې دی مکان
 ترکان فضل الرحمن به ورته کوره نه حاکم
 نور القين و بختيارگر
 لغمان په ده زيارت کې احمد خان زما يا ديروي
 ملا دي مهتدين
 سيد خټاکه رحم دين و شمتي کې و سلطان
 محمد نوروې د پرخښکين
 تېر شوي دا شعر لوی دی زياقي نه لرم په ياد
 تېر شوي دا ولي و
 صاحب دوليت و
 سعادت نه جوړ سو داسو
 شعرونه يې اظهار که
 القاب يې دی شمېر
 کتاب يې ودفتر
 ليدلی يې دېر شراب دی
 ويل مې افسانه کې
 له خاور و لاندې تېر شو
 اوس شته دی گلستا
 کپه به دې جولاړم
 محمد دين شوې خبر
 سعادت مې نه مير پري
 کپه يې ده سنگين
 سيد کمال مې نکتہ دان
 سراو بديرو يې ده سپين
 چې ځان نه کړم برباد

داستاپه عشق کې د مجنون غوندي ديوانه يمه جداله تانه يمه

خلک د دوغولا پې شا پې راته گاندي هسې راته خاندي

کوم خريداردی چې زه يې وړی له ميلا يمه جداله تانه يمه

ابليس ويلى په ملکو کې پاحيا ومه استاد دهرچا ومه

کبرمې کړې خپلوکرونه پښيماڼه يمه جداله تانه يمه

ما بابا آدم ته سجده ونه کړه رانده شوه دخلکو شرمند شوه

عقل مې نشته مڼه پوهيرم چې نادانه يمه جداله تانه يمه

دغه شيطان مونږ پسې غل مونږ نه ايتا پتوي بنی په ساما پتوي

شيطان ويلى چې په خپله بې ايمان يمه جداله تانه يمه

زما ياري داستازاري سره جوړيږي لکه چې دقلاغور

زه محمد نور په شاعرانو کې مستانه يمه جداله تانه يمه

داستان

توپاني سيلاب پي راغي په ماښام کې
بې حساب به عالم غرق شوکوهدامان کې

يکشنبه وه گرد پيدا شو د ما وروره
يو بدرنگه وړې پيدا شوه په کې توره
گلدره کې مټکه وشوه په آسمان کې

گل دره او شکر دره کې شو باران
دې باران ته عالمونه وو حيران
څنگه سخته وه بلا په دې باران کې

نه پوهيږم دا د خلکو څه عمل و
چې قسمت ورته پېښ شوی له ازل و
البته چې څه گناه يې وه په حان کې

څوک يې وويستل له خستې څوک شو پاتې
ته قادر يې که څوک وژني که څوک ساتې
لت بالت مري پراته ووبه بيا بيان کې

چې خبرته يې والي صاحب روان شو
چې په مړو يې حاضر هغه زمان شو
شو والي صاحب خزان په داسې کار کې
* * *

وزيران و تجاران او عسکرو ته راجم شول
صدر اعظم صاحب په فکر د کفن شو
صدر اعظم صاحب دفن کړه په ښه شان کې
* * *

هاشم خېلو گند مکه تر لور کړه
د غضب باران پې راغی ناخبره
خوسري يې دې وړې په پغمان کې
* * *

مشرقي ته خبر راغی وطن وران شو
دېر ملکونه او بو وړې خلک خزان شو
ده زيارت پېل يې وړې دې لغمان کې
* * *

هر طرف يې احوال ورکړو تيلفون
دولتونه شو خبر په دې مضمون
دېر عالم شو خبر پې هندوستان کې
* * *

په وطن کې پرتې دي تېرې غرونه
دې تېروته حيران دي عالمونه
نه وشوې داسې کار افغانستان کې

هغه خلکو باندې شو آخر خزان
نه يې پاتې شول واپه نه يې حيوان
هغه خلک دې پراته اوس گورستان کې

محمد نوره شعردې جوړکړه په کابل
کوهدامان کې غونچې ما پې شوې دگل
دغه شعريه دې شي خور افغانستان کې

پخواپه زمانه کې دغې زمکې وهل مهال
داغرونه خومېخونه پکې ټک کړه دالجلال

* * *

راغی ابراهيم عليه السلام ته جبرائیل
فرمان مې په تاراوړ پېغمبره د حلیل
هغه زوی دی حلال کړه نامه د اسماعیل
مکې د یوال به ټینگ شي دېر خوشحال به شي جلال

* * *

روان یې اسماعیل کړلوله کوره شو روات
سترگې تورې پر ځوکړې غوټې کېله خپل وینښتا
بیامورته یې ویلي مؤن بللي یو اکبر
چې ووته له کوره دوي خو وپه زېر ملاک

* * *

بیامورد ابراهيم ته ودرېده شیطان ابلیس
ستا زوی خو حلال یې نشه راوړه یو کمیس
مور یې ویلي دروغ وایې رنګ دې ورک شه د ابلیس
خوک نه حلالی زوی خپل رنګ دی ورک شه د جدال

* * *

چاره د اسماعیل په مړۍ ده کړه برابر
جنت نه جبرائیل پسه خوله ته کړې بهر
هغه خو قرباني شوزیا تي مه کړه شور و شر
داغوبنه چا ویشلې حواب غواپه فی الحال

* * *

پسه چې قرباني شو اسماعیل خلاص له نيران
چاره یې پورته لاره پې حلال شو ملخان
بیاولوېده دریاب ته پې حلال شول ټول ماهیان
غلام د میتو لارم محمد نور داسې بیان

* * *

ته چې داسې خوب کوي امت دې غرق شوپه نيران

يوه وړج نبي ويده وُجبرائيل راوړ فرمان

* * *

چې پاڅېده له خوبه لار په چغوپه سوران روان شوپه بيابان

دغار خولې ته چې ورغې ده چيري که گريوان دې پروت په گريان

ځاځ روب په مټکه پروت و وږي تږي و حيران

* * *

خبر شولو مياران شوي بي کره روان څلور واړه حيران

بي بي ويلى يارانو نبي نشته په مکان اول چرکوا اذان

افسوس نارې يې وکړې نور په چغو شول روان

* * *

ياران ورپسې سم شوگرځېده په غرور غوکې د خداى په جزيروکې

درې ورځې يې مونده نه که وږي پاتې شوميروکې د خداى په تور و غروکې

چې درې ورځې پوره شوې رب پرې پېښ کړ يو چوپان

* * *

صديق صاحب شو وړاندې سردې پورته که رسوله درې په درې بوله

ما صدق درې بېلى سردې پورته که مقبوله امت غم کې ملوله

ته مټکه باندې پروت يې زه دې وسوم په هيران

* * *

عمر صاحب شو وړاندې کړدن پورته که حبیبه درب درته قریبه
ماوړه عدالت درته بېنلې دی فقیره سرپورته که زهیره
زیاتې علاج مې نه شي مهربان دې شي سبحان

* * *

عثمان صاحب شو وړاندې سردې پورته که سروږ دپاک الله دلبره
ماوړه سخاوت درته بېنلې دی پلاره سرپورته که بهتره
امت نه دې قربان دي خزاني کړد دعثمان

* * *

علی صاحب شو وړاندې سردې پورته که سرداره دپاک الله رویداره
چې څه غزامې کړې ما بېنلې ستا دپاره سرپورته که باداره
غزامې دېره کړې ما وژلي مشرکاب

* * *

بي بي صاحب شوه وړاندې سردې پورته که پلار دما په حال خبره
سرتوره بي يم ولاړه درب درته ابتره ته خلاص شوی له خطر
دبي بي سوال مې قبول شو امر راغی درحمان

* * *

له ربه امر وشود بي بي سوال مې قبول که سردې پورته که رسول په پیدان زاله نوره
امت دپاله غمه خلاص که دادی لویه وکړه توره خبره دې شو منظور
راغلی په ژراوې بیرته درومه په خندان

* * *

چې ورته له غاره حکم وشود اکبر یاران شومونور
چې کورته رانژدې شومخکې ونې سرور په بییانوشواختر
امت له غمه خلاص شو غم انبار شو په شیطان

* * *

ای یې که ملایې له ما واوره دغه پند چې پاک دې شي دلبنده
حلاله نکاح وکه چې رب درکندای فرزند چی ته شي سربلند
خبر و باندې راغی ورته کپده سپین قرآن

* * *

سیا و پیرامون شواخون دی شناخوان دی درېواره جوان
لوی باندې دېرلوی دی کوه طور ورته حیران کارگوره د سبحان
دوه دی تحت الثری کې یو یې پروت پردې جهان

* * *

اول دې عمر تیر که محمد نوره په غفلت یې رب ته ملامت
هر دم لمونځ واودس که ایمان ساته سلامت چې دی دی امانت
اخیر عمر دې تېر شو په ژړا او په سوران

* * *

پېټې مې درون دې دکنه ورته حيران يم يارانون سبا روان يم

* * *

سړې رنځور شي د عمر پانځې يې ژر ميري

خلو يښت شپې نورې هم پې مټې مټې ميري

مرگې يې غوږ کې آواز و کي پې پوهيږي

کوي ارمان خپلو کړو مېاندې پښيمان يم

* * *

د بيلما زانو په قبرو کې گډه شوشور تاريخ شونډ ماصور

کرنې په لاس کې اتشي ملک دې تور خوله کې يې دې اور

جواب مې راکه زه راغلی په فرمان يم

* * *

د نیک عمل په قبر راشي ملک ښایسته له نوره ډک

بيا يې اوچت کړي په ښه مينه محبت په ډېر عزت

وېرېږمه درته راغلی په گريان يم

* * *

پېټې مې درون دې دکنه ترې لاندې تللی نه شم اوزه يې وړلې نه شم

باريکه لارده د صراط پې ورختلی نه شم پې تېرېدلی نه شم

زه محمد نور عاجز په ويره د نيران يم

يارانون سبا روان يم

په ټول خراسان کې شاه سلطان ميترلام دی

حاجت پېې قبلېږي مردم مې سلام دی

* * *

نه لکه لښکري ولاړ په فرمان

وټلی له ګوړه غزا ته روان

په سمد، په غرو په دښت وبيابان

چې راغی ګابل ته مکان يې لغمان دی

* * *

نه لکه لښکري يې جهان کې شو خور

کفار ترې ويرېږي اسلام يې دی زور

چاپېر ترې دولت دی کفار دي په شور

اوليا، په کې ډېر دي کافر په ګرڼا دی

* * *

زيارت يې پېې جوړ که سلطان محمود

خاونده ته ورکړې جنت و بهبود

پر سترګو يې ليدلی دده پاک و بود

څنگ کې يې يې په الينګاره نورلام دی

* * *

لمسی دآدم و بابای مثنی شـ
نوح تی پیدا شو وطن ستوپانی شو
کفار واپه غرق شو وطن بیابانی شو
لا تراوسه یی معلوم په وطن کې لسان دی

* * *

کوز په ښپوه کې توکل محمد جنا
بر شمتی کې میعقوب و سلطان
بر احبابی کې رحمدین و خوشخوان
اعظم بیگ محمد په شمار د آسمان دی

* * *

پرسش کړم له تانه کشتی خومره لویه
اوږدو په سوږ تی درته وایم شعر څه ویه
کښتی کې خور ښکه خلک مناست وونیک خویه
معقول که جواب هر چا را که انسان دی

* * *

چې وړخ د جمعی شي پې جوړې مېلې شي
راجم منکره ییو د خدای په هیلې شي
بازار په کې جوړ که ښا معاملي شي

عالم په کې جمع شي قدرت د سبحان دی

* * *

د بار کې دې پروت محمد نور گنجه کار دی
الله فضل پې وکړ عامی حنار و زار دی

په لاس کې یې خنجر دی رقیب ته په قار دی
سردار د شاعرانو مې شیخ احمد حنان دی

* * *

سوال او جواب

هنگ اوجلی دواروسره کړې عداوت دی
غور ونیسئ یارانو دې کې کوم یو ملامت دی
* * *

جلی ویلې هلکه نوزه خه وم گنهاره
د سیل لپاره لارم اجازه مې وه له پلاره
راغلی وم کور ته تانیولې راته لاره
چې غوڅ شوې په پیزوان دغه دې یاره خپل قسمت د
* * *

هنگ ویلې جلی ته: زه نوڅه وم گنهاره
مالاس درو رسېږي ته رانه پټ دی که انار
نصیب به زما داوځکه کړځمه بیمار
دوا دارومې سینه چې بایلی مې دولت دی
* * *

جلی ویلې هنگ ته: دا خبر که برالا کړو
سپین ږیري منځ کې نشته دا جرکه به مونږ پټه کړو
راځه گرانه لالیه فیصله به ما ورتا کړو
که زه شوم ملاسته درنه جار مې ټول صورت دی
* * *

هنگ ویلې جلی ته زما کوراني وفادارې
دا کار د عاشقی دی خفه نه شي دنړه سرېږي
جرکې ته حاجت نشته زه دې جل شم نغره کړي
که وایي محمد نور چې د زموږ کار په قوت دی

سر سرتور خیری ککریوان گوره مجنون راغی
دلیلی په مینه سوی خلیگر خون راغی

* * *

نوم قیس و رب مین که په لیلی باندې
خبر نه و د دنیا په ماملې باندې
عشق پېچ زور ویکانه و په کلي باندې
مور و پلار ته په ژبا او سرمنگون راغی

* * *

مجنون ویلي بابا پلار زه غمجن یمه
غم مې دادی په لیلی باندې مین یمه
اوس پوهیږم په ژوندان سر په کفن یمه
څوک مې نشته دی غمخوار په ماگودون راغی

* * *

پلارې ویلي په مجنونه څه دی حال دی
تاژار د دنیا سرتو پېښو مال دی
لیلی څوک نه درکوي ولې دې بهال دی
لیونیه زویه غم دې په درون راغی

* * *

پلارې ويلې اې مجنوننه ولې ژارې
 رب دې دركړي هغه ښكلې وصال غوارې
 افسوس دادې ارماني راځني لارې
 كاشكي زه نه وای پيدا مخكې بيلتون راغی

دليلی مينې په زړه باندې داغلی ميم
 په فرياد لکه نړهاد حكه راغلی ميم
 تمامي عمر ساراكي كړ خېدلی ميم
 حكه جوړمې په زړگي د عشق مضمون راغی

پلارې ويلې مېه رښتيا كه ليالې غوارې ته
 حان دې هاوره دليلی د هسكې غارې ته
 هسې نه چې د ماشوم په شانته ژارې ته
 خداي (ج) دې مل شه تمامي ورته لمس راغی

ماچې وگړد مجنون ليالی صفت
 په شاهر باندې دې وي د خداي رحمت
 پر شيطان باندې دې وي د خداي لعنت
 محمد نور باندې دعا سلام د ما پرون راغی

چي کلبڊن راوري ڏيڏن به سڪرات دڄنگڊن

په ميخانه کي شومه مس^(۱) د مهر ويا نو په هوس
روح مي تازو شو په قفس خوش نسيم راغي له ختن

تا د شرابو په مستي د بنو کسانو په دوستي
به طريقه کي دچشتي پيرته مي ايښي دي گڙځن

په ميخانه کي مي که گور هلته معلوم که دما گور
تومت دي وي راياندي پور به خراباد مي که دفن

يار به يي روزي ريسان په گل اشيا يي مهربان
کله محروم به کړي دوستان چي اسوده ساقي د بنمن

ستام په شرابو شومه مس^(۲) د مهر ويا نو په هوس
هر څوک به خپل وايي جوا^(۳) برگڙ انگور مي دي کفن

نه محمد نوريمه دروېش غمونه ټول شوراته پېش
بي غير له تانه لرم خېش نن سبا حم له دي وطن

(۱) (۲) مس = مست

لیلی ستاسینه باغچه دوه منارې دي په کې
دولړه زلفې دې شوکۍ نارې سورې دي په کې

لیلا ستاسینه باغچه مخ دې زینت لري
قسم قسم منعمونه د جنت لري
موزي بنکته پورته کيږي حه قدرت لري
ماپرون سیلونه کړي مندارې دي په کې

لیلا ستاسینه باغچه په سر دې گل ایښی دی
په نړۍ پوزه دې خوند کړي چې چارگل ایښی دی
که رښتیا راباندې وایې دول دې بل ایښی دی
راخچین دې په سر کړي ستارې دي په کې

لیلا ستاسینه باغچه نه چنگ رباب شومه
لاله اند درېسې گرځم حال خراب شومه
په سره اور خفته کړې په کباب شومه
دز په وینې مې خوتینې فوارې دي په کې

محمد نوریمه هر دم په ژړا ژاړمه
نه په شپه او ورځ ایمان له خدایه غواړمه
ارمان مې دادی چې فاني دنیانه لاړمه
هغه ملک چې مالیدلی سوارې دي په کې

لنگرې کې که جاري تمام راځي ورته افسر
هډې صاحب ولي دی رنگين لري دفتر
* * *

هډې صاحب ولي دی سوات کې ددې پير
سيد و بابا يې نوم دی په اصل کې فقير
صاحب ورباندې گران دی داډېر دی پي زهير
شين خال يې تجلي کاڅ يې پاک دی چاندیز
* * *

هډې صاحب ولي دی دی پروت په هندوستان
مرحای کې چې نه گورم پراته دي مازونان
لنگرې بڼه چليني پي جم دي مومنان
جمي لمونځ يې جاري که په غريب چ اکبر
* * *

هډې صاحب ولي دی دی پروت په باجوړ
مردم به يې غزا کړه کفار يې ~~کړه~~ کړه
توربور يې مایوکی وپه شړي کې شو پر
راجم يې ملايان شول مایوکی يې که کسکر
* * *

هډې صاحب وفات شو خبر يې کمپني شو
توپونه يې ډېر وار کړه خوشال هغه کوني شو
وطن شورا ته پاتې په تمه درمني شو
هډه کې يې حای ورکه دروازه کې دخيبر
* * *

دی کیناست په هډه کې، کفار شو په لړزه کې
 انگرېز دده له لاسه ځان ساتلو په پرده کې
 مدام به یې رنځور و زخمي و په کرده کې
 ددې فقیر د لاسه موبنه یو زېږ و زېږ
 * * *

پاک نوم یې نجم الدین دی وطن یې دی جېس
 صفت به د غزني کرم په مخکې د کړوېز
 کفار دده د لاسه مدام ورین مریز
 ددې فقیر د لاسه موبنه یو زېږ و زېږ
 * * *

پیداشو په کتاب کې فقیر حمید الله
 داپیردکو هستان و په امر د الله
 چاپیروته پراته و دهر وطن ملا
 هکک ترېنه پیداشو میا گل جان گل د سدیر
 * * *

شعر جوړکه محمد نوریه دعا د ښو کسانو
 په زړه کې یې رقم دی هردم د عاشقانو
 خاوندانه ما حساب کړې د هغوی د غلامانو
 د محمد نور فقیر د حاله ته کې ځان خبر
 * * *

هرچاته ورسيرې لاس دې راكړه د ستگيره
بغداد كې دې مكان دى اى زمونږ پيرانوپره

* * *

بغداد كې دې مكان دى ته قد مهرباني
الله په تا عاشق دى ته دوست يې سجايا
ته پير يې د پيرانوته غوښي مداني
د عرش لاندې ولاړ يې خپل نيكه ته قدمكيره

* * *

بغداد كې دې مكان دى لمسى يې د حضرت
اولاد د شېرعلي يې په هرځاى لرې هرت
بېرې دې كړه راپورته معلوم دى ستا قوت
دده د زوره نيم بغداد ولاړ دى هواكيره

* * *

بغداد كې دى خور يې وپه نامه د معين الدين
چې لاره هندوستان ته تابع يې كړه چې دين
چې دڅو په جذبه شي تا سوو كئ يې يقين
سرحد دى په وليا نومد دوكړه مددگيره

* * *

پيرناست دى په مسجد كې په هواراغله مغان
نظر يې ورته و كړ دوى دواړه ښا پيريان
پښې ته حكم و كړته يې كوزكه په ميدان
سښې چې دوى راكوزكړه دوه جوگيان يې كه دستگير

* * *

په يوه تیڅ کې واوړه په بیل کې و استګور
راوړی دکابل نه خبر دی مشهور
شیخان ورته راجم شوومیوه یې کړه تیڅوړ
جوګیان هملته ناست ووستړې سړې وودوړه

* * *

جوګیان یې کړه رخصت دوی لاره ترخپل پیر
پوښتنه یې وړنه وکړه تاسوڅه وکړه تاثیر
دوی عرض ورباندې وکړ مونږ ستړي یوزهیر
بغداد کې یو فقیر دی مونږ یې دواړه کړو دستګیره

* * *

جوګی چې په جذبه شو پیرته راغی په شتاب
لوی پیرنه لاس چاپېر کړلوی پېښ شو په عذاب
یوه ښه لاس کې واخله چې دردی کم حساب
لوی پیروړته کاته جوګی خنډک و له تاثیر

* * *

جوګی مراقبه شو جهان ته که نظر
له شرق تر مغربه دنیا وه مسخر
مګر یوه هکې یې ځای و جوګی شو یې خبر
په لاس کې دی هکې ده ژر راوباسه صغیره

* * *

په لاس تېرکه دریاب ته ماهی یې که ترلاسه
ماهی یې ونیولوی پیر و په وسواس
لوی پیر یې په ژړا که جوګی و ډېر حساس
په لاس کې دی ماهی دی چې یې ځای نه دی جاکړو

درب نه امر وشو ستازور پې نه رسيږي
له مشرقه تر مغربه دنيا وړته ښکارېږي
لاس تېر که ته جنت ته جوگي پې ايسار پېري
يو کمل په لاس کې واخله چې خفه نشي فقيره

جوگي مراقبه شو جهان ته يې کتلي
هيڅ څه شي يې حاي نه و جوگي مې وژلي
لوی پي وړته ويلې د بابې دې کولې
کافره مسلمان شه اوس به خلاص نشي له کيږو

کيسه ده د جوگيانو، غوږ ونيسي يارانو
يو خوالقاب مې جوړ کړه په باب د شاعرانو
خاونده امان را کړې د مکر د زمانو
که څوک يې وظيفه کي خوندي يې زياتوي له اکثيره

جوگي شومسلمان، قبول يې کړ فرمان
پي وړاندې که سيڅي ته پې ډېر شومهربان
جوگي بهر ته ولي شو د آترو د مسبحان
شعر جوړ که محمد نور د ښوکسانوله تاثيره

شالونگين دي په سينه وهي مهالونه
سترگي که توري په رنجو کېده خالونه

د بام په په سرچي کله ودرېږي عاشقان وژني له ازاره نه وېرېږي
پلارخو دي مړشه کلي کورنه شريکي داهره شپه دي حربه مورکي نصيحتو

ستاسينه دکلوباغ پکې چلان داتولونگ دي کتارکري په کړيوان
ارمان مې دادی چې موزي دی باغوان پرې به دی نږدم ماخوړلي قسمونه

د تناره لمبه مې بله ده کوکل کې غونچي غونچي کلا دي ايښي په اوريل کې
خداي دی مړه که يادي راکه په منگل کې چې زه مې خ شې بيا به نه وایم حالونه

بدله

داتوري زلفي دي رنگېزي ولونه ولونه

اوربل شانه که په سرواچوه شالونه

زما شېرېنه ياره وړاندې شه لارگوره

په نيمه شپه کې به جوړه وځوله کوره

څو خلک خبر مې موب به خلاص شوله پېغون

وړاندې به خو بيرته به وايوسلامونه

داسې څوك نشته چې موزي راځني وركه كا
زه به خو شحال شم كه سړې راته سپكا كا
بيا مې دې دى په چل حلاله نكا وكا
پاس په جبين باندې به كيږدم شنه خالونه

مساپرى سخته خواري ده زما سياره
ته نارينه يې زه به ډېره شمه خواره
سخت دى مزلونه ما به كړي له ژوند بېزار
خداى به مې دركړي ماخويني دي نذرونه

داسې څوك نشته چې مې واړوي له غرونه
په داسې باب كې هريو چل ساقى سرونه
هغه زمري دي چې كوي داسې كارونه
خوله به ترې جاركړم بل د غاړې اميلونه

پاس په سينه دى لوتگين په كې هيكل دى
پام كه چې ورك نه شى غماز درېسې غل دى
داموزيكي دې په پالنگ درسره مل دى
چې پټ دى نه كړي دا د غاړې اميلونه

چې مساپرشې بيا به وكوې ارمان
وطن مشرېن دى بل خواره په كې مياران
په بل وطن كې به دلگيرناست يو حيران
په ماو تابه يې فايدې مېرشې كلونه

د محمد نور سلام ته ورشه په اخلاص
 دواثرينه واخله چې دې پورته کاندې لاس
 د هر مومن سوال قبلېږي دلته خاص
 محمد نور خانگي بيا د فکر په تالونه
 * * *

زما شېړينه ياره سلا عليك
 كه دې كرم مور په ديدن بيا به و عليك
 * * *
 زما شېړينه ياره ماته ديدن راوړه
 د كلو باغ ته ورشه گل و گلشن راوړه
 پيكې شانه كه په مخ نوى فېشن راوړه
 قد و قامت ته به دې زرين تالى كړم
 * * *

مور به دې كرم په ديدن چاته كيلې مه كوه
 غيرو غمازوسره ته معاملې مه كوه
 له بېگانه ورسره شوروا ويلې مه كوه
 په سړه پالنك كې به دى خا ته لالې كړم
 * * *

زما شېړينه ياره ماسره چل مه كړه
 زما غمازوسره د زړگي حال مه كړه
 په نيمه شپه كې در حتم گمان د غل مه كړه
 په قش ديدن پسې دې سورا سويلې كړم
 * * *

ستاد سيني گلونه بڼه رنگارنگ دينه
 يوده داغې وينمه په کې باد رنگ دينه
 داچميلي او شپو دواړه خوش رنگ دينه
 ستا خوشبختي ته ټپي ځان کشمالي کرم

راځه چې دواړه له دې وطن جدا شونه
 په وړاندې وروسته روان لکه ملا شونه
 يابه روان شو دواړه يابه تالا شونه
 په نيمه شپه کې درته زين به نيلي کرم

زه محمد نوريم فقير د پر سرگردان ييمه
 د زماني له خپلوزه گرېزان ييمه
 لکه مجنون ليونی سر په بيابان ييمه
 چې ليلانه وينمه حه خوشالي کرم

لويه
 يواړې غاړه غچۍ راشه د تا ديدن پسې شيدا دي عالمونه

په خوځلي مې درسته ويلي
 چې د ديدن په ځای کې رورده قدمو

محبوبي ځان دې که سينگار ستې دې کرم په سوراښگار
 د اتور زلفان دې په سپين مخ وهي تالونه

په يارانه کې زړه سندان کړه پاس په تندي قبول بدان کړه

په کې پښېري د پلکونو ګوزار و نه

زړه مې صندوق دی د پولاد اگرکه نه لرم اولاد

په ده تېر شوی د سګرو تېو بارانونه

يواري غاړه غجی راشه سهار وختي راځني لار شه

بلا پسې کا حاکم واخيستل جر مونه

دليونيانوسره مل وای دتاد سپينې خو لکې فل وای

دما يې ښه ايسي داڅيرې کړيو انونه

په صورت روغ درته ښکاري کله کينم کله پاڅېږم

ظاهر يم روغ باطن مې درد کا اندامونه

داخال وخط هم د مصرو دی دمحمد نور په وينو سرودی

د زړه د سوخته رنگارنگ کړي بيانونه

لوبه

سلام پيې وايه چې له حاله مې خبر شه

باد آسبا يار ته مې ورشه

باد آسبا خبر يې راوړه - زه يې ديدن ته يم ولاړه

زما لپاره ته فقير ورته په درشه

باد آسبا مه کړه مدار ماته خبر راوړه د يار

دغه خدمت دی هغو خلکو په بستر شه

بادا سبوا کړه متلوار حه په منډه وکه دیدار

وزدونه خلاص کړه په بید یاوو باندی سرشه

حه لټوه غرونه ر غرونه لری مې کړه له زړه غمونه

حان دی تیار که هند متکار د پیغمبر شه

بادې سبا شومره شپږین یې مست غږیږی د چاله مینې

یه خوش نسیمه د ماغونو کې معطر شه

بادا سبارا وره لالونه ماته دیار د سرشالونه

ته نورانی یې د لولاک تاج دې په سرشه

زه محمد نوریم خوشه چین شعر دی زما ټول نقطه چین

دانور ښکین شعر مې شاعرانو کې د فتر شه

ما چې په تورو زلمو لا چې لونک و هلی

سترگې دې سرې وینمه پرون دی ښک و هلی

سترگې دې سرې وینمه لکه د زړې دې

داسې خمارې سترگې خلکو کې ورکې دی

زه پې مین یاره نه مې په زړه کې دې

یاخو دې سترگې سرې دې یادې نورنک و هلی

سینه دې باغ دی یاره په کې توپیا دینه

واره بندی په قفس ټول په ارمان دینه

راغی خزان په کلوگر په سوران دینه

مخ دې خراف وینمه تا پې پرېنک و هلی

و ما په تور و سترگو و دېر عاشقان دینه
کتاب کتاب واپسی و لار و جویان دینه
چې لاس یې نه رسېږي ټول په ارمان دینه
دېر عاشقانو په ماحیل نام و تنگ و هلی

د تاله لورې به زه کله ایمل شمه
ما په تاسو ایښی دی چې پری سینگار شمه
لکه منصور په شافي په سردار شمه
ما خو غماز و شیطان لکه فرنک و هلی

زړه صبر و مه یاره کله صبر پرینه
د تاله غم و ورده مې زړه زور پرینه
په تامين زړگی مې کله درې پرینه
ما د اشناله پاره غماز په جنگ و هلی

اوبی دې پاس په سینه باندې شریکین پرینه
سپینې روپه دې په مخ باندې رنگین پرینه
خوشبوی د توپلونک دې په مالین پرینه
سپور دې که تنیک په جبین پالو دې تنک و هلی

ما چې دا دک جامونه په لاس نیولي دي
ما داسې دک جامونه مدام و هلی دي
په دې افسوس و ارمان ویر خلک تلې دي
محمد نور خان که ملنگ خپله یې تنک و هلی

په نیمه شپه مې وپوړې کله زموږ دى
وې مورې! پېړۍ دى پېړۍ دى

چې نیمه شپه شي ماته ولاړې
سپینه خولکې له ماته غواړې
چې وږي ته مېرم ماته ژاړې

چې نیمه شپه شي ماته راشي
دده حاصله مدعا شي
زما پې نیولوسته سودا شي
نیوی پې ماته شم لاس ته تراخي نړۍ دى

په نیمه شپه شي ماته حضور
راسته ولاړ وي کله ترې بوږ
بد مې یسیري شه مور پې پوره
نه پې چې پېلې یم په خوب کې منگرۍ دى

موري ويلې لوري بانه كړې
پټې دې زلفې ورته شانه كړې
ځان راته پاك لكه آيينه كړې
د پلواندې مې راوړې سبناري دى

* * *

جانانه زه ميم دودى علمينه
سبه مې په لاس كې واخله په مينه
تانه مې جارشه د صورت وينه
موزيكي موري ورته ايښى مې جواړى دى

* * *

موري ويلې لوري د خټرې
بنگلوكې كېرځي لكه كوټرې
په ټولو نجونو كې خوبترې
زياتى مې پرېږده نوردې څه لروبرى دى

* * *

کيسه

درب له لورې وشوپه دې باندې فرمانه
داتخت د سلیمان پورته جگ که تر آسمانه
چې پورته په هوايې دی سيل وکړ د جهان
دلکیر دی سلیمان زه پېرې دېریم مهربانه
چې باد ورته تمبه شو په هوايې کړه تخترنه
عجبي نندارې دي د وطن کوه سيلونه
سنگاره وکه غائب پورته يې وليده يارانو
داداد دالهي دی پاچا و د کل جهان
هوانه شورا بنکته په يونبار کې د مين يانو
مين يانو ويلي تبتې چې پايمال نه شو غورانو
نارې کړې مند و خان پيغمبر ته مهماني کړي
داننگ دی عزيزانو ټول لښکر ته يې نارې کړي
يو ورون يې د ملخ له غاره وويسته يارانو
لښکر شوپې مامور د قدرت د پاک سچاو
نارې کړې مند و خان غوږه دی زورگ منداو
سوداسي شوه غالبه کړم پوښتنه مهربانه
ويلې مند و خان چې د دې وارو يم سلطان
له ربه مقرريم ستا خدمت ته په فرمان

زما د فرمان لاندې او يازره پاچاهان دي
 د هر پاچا په مخکې او يازره سرتگان دي
 د هر سرتگ په مخکې او يازره ماشومان دي
 د هر ماشو په مخکې او يازره سالاران دي
 د هر سالار په مخکې او يازره ماشومان دي
 د هر ماشو په مخکې او يازره حاکمان دي
 د هر حاکم د حال به درته تېر کړم حقيقت
 چې يورغيته خزان شي بېلابېل کړي پې سياست
 دا دومره عالمونه نه ياغي نه سرکشان يو
 نگين له برکته موزن، ټول ستا په فرمايو
 له ربه شکر دار شه چې خفه نشي له تانه
 ما ستالمن نيولي نظر وکړه پهلوانه
 يو ورځې دستکېر شوه بېغداد په لور روان
 نڅيرنومي يوغل وپه يودشت کې يې مکان
 يو غله ورته ويلې تامې پېرته چې فقير
 دا گستاخ کول دي کيږ ده په خپل لار مخ پرېږه
 ويلې دستکېر چې ويلې لار وې کت بخته
 يا وږي يې يا شتر يې يا دې وينمه بد بخته
 دې غله ورته ويلې زه چې لار و هم فقير
 يا وږي يې يا شتر يې يا مې بيرخه له تقدير

ويلي دستگير چي په نډير مي سلام وايه
 حبس کارونه پريږده يوځل راشه تردې ^{ځايه}
 نډير په منډه راغي پښو کي ولوېده د پير
 په صداقت به کار شو، شوپه بند د دستگير
 د پير په برکت محمد نور ومني سبڅانه
 ماستالمن نيولي نظر وکړه په هلوانه
 په سختي کي رارسېده د بغداد شاه ميرانه
 ماستالمن نيولي نظر وکړه په هلوانه
 بغداد پيرانو پيره عجب مسته جذبه ده
 بهرې دې رابېرون کړه له دريا په مجزه ده
 هغه بهرې وه غرقه دولس کاله په درياب
 ماهيانو و خورلي پير کړه پورته په شتاب
 دکونډې زوی سهې سره د ډولود سرنيو
 د مور سوال يې قبول شو دغه کار وپېښو
 هر کار دې معجزه ده پير و ب باندې يې گرانه
 ماستالمن نيولي نظر وکړه په هلوانه
 بغداد پيرانو پيره درته راغله يوه څوونډه
 کملي زوی مي زمري وړي ترې راغله په منډه
 يازر شته زوی مي راکه يامي ووله په غونډه
 سر توه يم ولاړه پيره ستا درته بزيږده

چې پير شو په جذبه ناره يې وکړله په زوره
 دده په يوناره زمري راټول شول دهر لوره
 د قار نظر يې وکه هغه ځنګله واخيسته اور
 دروغ نه دی حريفانو يو د پير صاحب د زوره
 ويلې دستګير هلک پيدا کړی زړ تر زړ
 په اور کې بم ستي کړم زمانوم عبد القادر
 زمري وکاوه قی هلک يې ولوبدل د هانه
 هلک ته يې ويلې په تاخه تېر شول حيوانه
 جنت کې ګرځېد مه خداي په ماشوم مهربانه
 ماستالمن نيولې نظر وکړه پهلوانه
 يوه بله سنجه راغله د بغداد غوث الاعظمه
 يو زوی لرم رنځور دی لېونی شومه له غمه
 فراق او بې مې ځي سترګې مې ډکې شوې له ننه
 دا ځنګله دستګير يې په ماغم دی ته بې غمه
 ويلې دستګير چې يو خيرات وکه محکمه
 که ګوندي زوی دې روغ شي چې زړ کې شي دنا^{چمه}
 غوايي که حلال دهلک وځنستله دمه
 بډی لاس په تندي که ويې ژړلې له ماتمه
 دلګير شو دستګير خپل خداي ته په زارو شو
 دا خواست يې رب ته وکه خپل خالق ته تر زارو شو

په يو يا هو منهود وی داخل په آسمانوشو
 قفس ته شو نژدې ملک دده په نندار شو
 خاوند ورته ویلي یه ملکومه کړی شور
 محبوب مې رباني دی ده ته ماورکړی زور
 قفس به کړي میده مړي به پاخیږي دکور
 دکونډې زوی ارواح ورکړې چې لارشي په خپل لور
 دکونډې زوی ارواح کړه رابنکته له اسمانه
 ماستالمن نیولې نظر وکړه پهلوانه
 یوه بله منځه راغله پیرته ودرېده سرتوره
 سختي ده په ما باندې پیره خداي روی ته وکړه
 مالوڅي زېږولي مېړه شړلې یمه له کور
 ماته دی همداسې کاندې وړاندې څه بیرته مگور
 که پیرته دې کاته کړه زه به تا کړمه شبکور
 که بیرته دې راتله کړه نو دې سا باسم پیرته
 ویلي دستگیر چې د تالوڅي دي سترافي
 هر دم یې نندارې کړې دچمن واره ګلاني
 ښکاره مې معجزه کړه مخلوقات و ته حیرانه
 ورځه په خپله لاره خداي په تاشو مېړانه
 درخواست یې رب قبول که نازولی ده پېشانه
 ماستالمن نیولې نظر وکړه پهلوانه

د پير صاحب يو غواړه په نامه وه کړونک
 د پير له بركته بڼه په پيوکې سنگين
 دا دومره عالمونه په شپږو باندې وسير
 دروغ نه دي حريفانو مار بنډيا ويلى شعر
 په شمار که دولس زه موريدان د دستگير وو
 دربار کې يې شپږې هم د چينې په شا بهيرو
 رقيب مې دى وپشتلى تير خطاشوله کمانه
 ما ستا لمن بڼو لې نظر وکړه په پهلوانه
 يو ورځې سليمان پيغمبر رب ته وکړه سوال
 خاوند مه مهربان يې خبر بڼه يې زما په حال
 دولت دې دى راگرې په نامه دي ورکومه
 چې چيرته زنده سردى مها يې ورته کومه
 درې نه امرو شو اک مې درکه سليمان
 زما روزي خوارانو ته چې ته نشي پېښمانه
 اته مياشتې ځايونه يې په ديوانو باندې پاک کړه
 اويالکه ديکې هغه ميدان کې سره بار که
 اويالکه ديکې يې په اويالگزه بلند کړه
 دروغ ندې حريفانو پرې سواره دي پنځوس
 اته مياشتې پخلی يې په ديوانو کې تيار
 چېرته زنده سرو ورا ته جمع شو د جهان

له رب نه امرو شو يو نهنگ که سر راپورته
 ده ويلي روزي راکه زه يې خورم ځم خپل لوت
 خاوند ورته ويل پرشه و خور روزي د بهر
 شاگرده نلکه خامه اوس خبر شه له دې سړ
 هغه درسته روزي يو نهنگ جارو کړه له ميدانه
 ماستالمن نيولي نظر وکړه بېهلوانه
 نهنگ ويلي دوه نغمې مې پاتې پيغمبر
 داستاد ميمانه په تمه ناست يم يې خبر
 دلکړ شو سليمان په حای وخرېده حيران شو
 د هغه روزي خولانوته په فکر کې دځان شو
 له رب نه امرو شو څه دې وکړه سليمان
 نهام روزي خولان شو وږي پاتې حق حيرانه
 بنده وې پيغمبره يو نهنگ دې نه که سړ
 شاگرده نلکه دانه اوس خبر شه له دې سړ
 د وارو يم خالق دواړو يم روزي رسان
 اويانز فرقي دي يم په وارو کې سلطان
 اويانز فرقي دي يم په وارو کې پاچا
 کمې مې مې نښته برخه رسي دهرچا
 بنده يې پيغمبره هر دم خبر غواړي له مانه
 ماستالمن نيولي نظر وکړه بېهلوانه

مقامونه

کن فیکون به ناری کاندی سوران
یوزنده سربه پاتی نه شي په جهان
کوه قاف غوندي غرونه به پایمال شي
چي له پاسه پرې راولويږي آسمان
خدای قاضي شي محمد به شفاعت کا
نراو منځه به ولاړوي په میدان

محمد نوره عمر تېر شو هرڅه هېر شو
سخت ساعت به خدای په تا کاندی اشأ

د هجران په تېره توره دی حلال کړم
 د غماز په خوله دې بې گناه پایمال کړم
 نه دې سپینه خوځی را کړه نه دی موږ کړم
 نه دې یوځلې دیدن باندی خوشحال کړم
 سپینکی مخ که راسنکاره کړې له نقابه
 زه به خوشنا و صفت ستا د جمال کړم
 محمد نور وایي زما د زړه همدم یې
 نه دې یوځلې پالنکې پټ په شال کړم

وخت اخر شو عجایب وینم کارونه
 کورپه کورکې مړودې سره وروڼه
 په یوې کلا کې نه سره ځایېږي
 زما وروڼه رب دې واړه له غرونه
 ستامیواڅ پسې مې دېرپه زړه اړاندې
 که ته ورکې شي زه به دېر وکسم سیلونه
 محمدنوره خانزاده عالم ټول واړه
 دنیستی دلاسه ورکې دې په ملکنه

هغه باغ مې چې ليدلى واوس وړان شو
بلبل هم تې په ژړا ورنه روان شو
دارذال خلک چې وينم حيرانېږم
په توتوباندې سپاره څه په سامان شو
خلک بد کا په خپل بدونه شرمينې
په خپل بدو بدکار کله پښېمان شو
شنا وايه محمدنوره گنهاره
په فاني دنيا دې پاتې څه ارمان شو
هغه باغ به بېرته نه شي په شمر
توتيان لاره اوس دېره په کې زانغان شو

راغی خزان په کلهستان اخلی ازارد کلو
 اخربه وړان کاندی توتیانوته بازارد کلو
 ژمی ضرور اوړی تنور د مني مناسور
 خون پسرلی دی چې راغی نوی بهار په کلو
 چې ملبدن کاندی په تن نوی تازه کړي نېشن
 چې شال په سر کړي قدم اخلي په رفتار د کلو
 مملونه رنگ په رنگ خوشتر ټکه درې کلو
 بوی د شبو مگلاب پاچا نر کس سردارد کلو
 عرق عرق پروت دی ورق د صبح دم په شفق
 خه خوش نسیم دی چې لکیني پر سهار د کلو
 فقیر گدا کره شیدا سرمې شوچوب په سودا
 نه محمد نور په زړه رنخور غواړم دیدارد کلو

هغه تخت د سليمان چې په هوا و
د مړي له لاسه پريوت په زمين
همېشه به يې تخت سپوږمۍ په ديوان
بلقيسه هم په کې ناست ښکلې جبين
راوي وايي دولس زره يې حرم و
ښاپېرم يې په سلام راتلې د چين
يونان خاپه پې چې چپاود مړي راغې
نه يې تخت ونه يې بخت ونه يې زين
نوشېرون که پادشاهي اصيل کاپر و
عدالت ځنې نوم پاقي شوسنگين
حاتم زوی ودهندوپه رب مين و
سرومال يې ورکاوه په نوم د پير
دادار لوسکندر دوي پادشاهان وو
کوه قاف سکندر بند کړ په ائين
پهلوان امير حمزه و رستم تېر شو
چې ديوان به يې تر تل په نغير
اولين او اخيرين رسول الله يې
د فقير او د مسکين روزي الله يې
محمد نوره عفوۀ عنواړه له حنا ونده
په نيست کې به ځان ساتي اېمېن

نیمګړي شعرونه

مورې منګۍ راکه ګودرته خُم تلوالرم نه چاسره کار لرم
لورې کراره کېسته خپله مضیبه خوارلرم نه چاسره کار لرم
په تاپو هېږم لورې ته چې د اغېزې کوي له عقله لرې کوي

مطلب دې دادی چې په زړه کې سور انگار لرم
مطلب مې دادی زما مورې زه مین يم په یار ژوند ون مې نه دی په کار

له کوره و خُم هر کوڅه کې پیره دار لرم
مطلب دی وایه زما لورې غمازان څه کوي ته د پېغیان څه کوي

له غمازانو څخې زه زړې افکار لرم
مطلب مې دادی زما مورې کرار کېنه په ځای مایه حلال کړې بې ځای
دا محمد نور فقیر په عشق کې مې بیمار لرم

پاڅېره غافله ثنا واوره د قمری... البته داشعر له ماسره په بشپړول
شته ولې دوخت دکموالي له کبله له چاپه پاقي شو چې دیوې خبروځي
په وسیله به یې خپور کړم ..

په همدې ډول یو شمېر نور نیمګړي شعرونه هم له ماسره شته چې
په بل چاپ ته به یې بشپړ کړم .

دهيواد پياوړې شاعر کاوون توپا يي د دغه کتاب د چاپ په برخه کې چې خپله مرسته راته وڼه سپموله زه يې ښه منم ولې حالات داسې راغله چې نوموړې شعري مجموعه يې د دولتي مطبعې له چاپخونې څخه د مرکزي کومې ته ورسوله او په دغه ختوار ولس يې د هغې لوستنه وڼه لوروله ، په دې لټه کې شوم چې نوښتګر شعري مجموعه يوځل بيا بشپړه کړم ترڅپله و سه مې کويښنې وکړ او په پای کې د هغې د يو څو شعرونو په راټولولو سره بريالی شوم د دې کتاب چاپ ماته غوره نه برېښېده ليکن حالاً موږ لومړنی کتاب په سورتولو پندارکړ چې دا نيمګړې اثر چاپ ته وړاندې کړم .

د سړي يې د ماخذونو په باب دا خبره بايد په ډاګه وکړم چې ما قصداً په ماخذ وښودلو سر کې نه دي پټې کړي ، له کومو کتابونو څخه چې ما کومې کړنې راخستې ، او په ښه کړي مې و ، هغه کتابونه او ښوونځي په واک کې نشته ټولوستونکي دي په دغه برخه کې زما هڅه وي . د دغه کتاب په خپرولو کې په پښتو ادب مين لطيف اپريدي خپله پښتنه مينه په زبات ورسوله . د علامه سيد جمال الدين افغان فرهنگي ټولنه ورڅخه مننه کوي .

په پای کې له درانه ليکوال زلمي هيواد مل څخه يوځل بيا مننه او يادونه .

د علامه سيد جمال الدين فرهنگي ټولنه په جلا وطنۍ کې

په افغانستان کې د اسلامي انقلاب (!) په نامه له « ستمي-انتي پشتونستي تور سازښت » سره د نورو دولتي او ازادو ټولنيزو بنيادونو د ړنگيدنې په لړ کې د علامه سيد جمال الدين افغان فرهنگي ټولنه هم انگره دنگړه شوه . نو د دې لپاره چې په جلا وطنۍ کې مو همدغه نوم هومره ژوندي ساتلی وي ، د ملنگ جان د خوږو نغمو له زړو چاپ کړو کتابونو څخه مو د سل دوه سوو راڅغورليو ټوکونو د خرغلاو له لارې د ښاغلي « يون » د ليکلي اثر لگښت په مټې برابر کړ او د ټولنې په نامه مو خپور کړ او همدا راز د ټولنې مشر هم په خپل ځانگړي لگښت څو چاپ کړي او چاپيدونکي اثار له پرله پسې گڼې سره په همدغه يوه لړ مزي کې پييلې دي چې هيله ده ، کوم « سوء تبسم » پيښ نه شي .
(د ټولنې د مشرتابه له خوا)

د پښتونخوا د فرهنگي دوستانو
لطيف اږيدي او انور دراني د
مرستو مننه کوو .